Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ'ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. - Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 10ον — Ἐν Ἀθήναις, 12 Ἀπριλίου 1903 — Ἔτος 25ον — Ἀριθ. 15

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

— Ὦ! ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος ἐρυθριῶν· μὲ περιπαίζετε.

— Ἔτσι σοῦ φαίνεται; Ἐγὼ λέγω πάντοτε ὅ, τι φρονῶ· αὐτὸ ἔπρεπε νὰ το ξεύρῃς.

— Εἶσθε λοιπὸν εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν μαθητήν σας; . . . Αὐτὸ μὲ κάμνει εὐτυχῆ. Ἐφανήκατε πρὸς ἐμὲ ὡς ἡ καλλιτέρα ἀδελφή· δὲν θὰ τὸ λησμονήσω ποτέ, εἶπε μετὰ ζέσεως. Ξεύρετε ὅτι πρὶν ἀπὸ σᾶς, κανεὶς ἀπὸ χωριὸ δὲν κατεδέχθη νὰ μοῦ ἀπευθύνῃ τὸν λόγον; Ἂν ποτὲ κατορθώσω νὰ γίνω κάτι, εἰμπορεῖτε νὰ λέγετε ὅτι αὐτὸ ὀφείλεται εἰς σᾶς.

— Μὲ κολακεύεις πολύ, ἀπεκρίθη ἡ Αἰμιλία, ἔκπληκτος ὀλίγον διὰ τὴν ἔκρηξιν αὐτὴν τῆς εὐγνωμοσύνης.

— Ὄχι, ὄχι, λέγω μόνον τὴν ἀλήθειαν. Ἤμουν πάρα πολὺ ἀπογοητευμένος ὅταν ἤλθατε εἰς τὸ Κιμπασσέτον· ἔβλεπα, ὅτι οἱ ἀγῶνες μου δὲν κατέληγον εἰς τίποτε, καὶ ἤμουν σχεδὸν ἀποφασισμένος νὰ τὰ ἐγκαταλείψω ὅλα καὶ νὰ γίνω μοῦτσος σὲ κανένα καράβι ἢ νὰ καταταχθῶ εἰς τὸ πρῶτον στράτευμα ποὺ θὰ μ' ἐδέχετο. Ἡ ἐπεμβάσις σας μετέβαλε τὰ πάντα· χάρις εἰς αὐτήν, ἀνέκτησα τὴν αὐτοπεποίθησιν καὶ ἐπίστευσα εἰς τὸ μέλλον. Ναί, μὶς Αἰμιλία· σεῖς δὲν τὸ ἠξεύρατε, ὅταν μὲ τόσην κολοσύνην μοῦ ἐτείνατε τὴν χεῖρα· ἀλλά, χωρὶς τὴν βοήθειάν σας, νομίζω ὅτι θὰ ἤμουν τελείως κατεστραμμένος. Τελοσπάντων, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἠμπορέσω νὰ κερδίσω τὸν χαμένον καιρόν, καὶ μίαν ἡμέραν ὅσον δύσκολον καὶ ἂν εἶνε . . . Ἀλλὰ φθάνει. Ἐδῶ ὁ δρόμος μου χωρίζεται ἀπὸ τὸν ἰδικόν σας. Καλὴν διασκέδασιν, μὶς Αἰμιλία!

Καὶ ταῦτα λέγων, εἰσῆλθε μ' ἐσπευσμένον βῆμα εἰς ἕνα δρομίσκον, ὁ ἁπόζος, ὅ,τι καὶ ἂν ἔλεγε, δὲν ἦτο ἀκριβῶς ὁ συντομώτερος δρόμος διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν ἀγρόν, ὅπου μετέβαινε νὰ ἐργασθῇ.

— Τὸ καϊμένο τὸ παιδί, ἐσκέπτετο ἡ Αἰμιλία ἐνῷ τὸν ἔβλεπεν ἀπομακρυνόμενον· πόση εὐγνωμοσύνη διὰ τόσῳ μικρὰν ἐκδούλευσιν! Ἦτο τόσον συγκεκινημένος ποὺ ἐφοβήθηκα νὰ μὴ τὸν ἰδῶ νὰ κλαίῃ· τότε πιὰ δὲν θὰ ἤξευρα τί νὰ τοῦ 'πῶ! . . Ἀλλὰ τί λέγω! αὐτὸς νὰ κλάψῃ, ποὺ ἀπὸ μικρὸς ἀγωνίζεται τόσον γενναῖα κατὰ τῶν δυσχερειῶν τῆς ζωῆς; Ὄχι, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κλάψῃ!

Ἔδρε τὴν Χαρὰν εἰς τὴν θύραν τῆς αὐλῆς, συνομιλοῦσαν μὲ μίαν γραῖαν χωρικήν, ἡ ὁποία ἦτο τόσον ἀστεῖα ἐνδεδυμένη ὅσον καὶ αἱ τρεῖς μάρτυρες τῆς χθεσινῆς κωμῳδίας. Θὰ ἦτο ἀναμφιβόλως παλαιὰ φίλη τῆς οἰκογενείας Σάμδορν, διότι ἰδοὺ τί ἤκουσεν ἡ Αἰμιλία, ὅταν ἐπλησίασε:

— Χαίρετε, ἀγαπητή μου κυρία· ἡ γιαγιὰ θὰ λυπηθῇ πολὺ πολὺ ὅταν θὰ μάθῃ ὅτι ἤλθατε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆτε . . . Εἶχε τόσην ἐπιθυμίαν νὰ σᾶς ἰδῇ! Κρῖμα! . . . Πρέπει νὰ ξανάλθετε γρήγορα, ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖτε!

«Μόνον αὐτὴ εἶνε ἱκανὴ νὰ ὁμιλῇ μὲ τόσην εὐγλωττίαν πρὸς ἀνθρώπους, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐγὼ δὲν θὰ εὕρισκα νὰ 'πῶ οὔτε λέξιν, ἐσυλλογίσθη ἡ Αἰμιλία. Καὶ τί εὔμορφη ποὺ εἶνε σήμερα!»

Κ' ἐκύτταξε μὲ θαυμασμόν, ἐντελῶς ἀπηλλαγμένον φθόνου, τὰς ῥοδίνας παρειὰς τῆς φίλης της, τόσον εὐχρόους καὶ δροσεράς, ὥστε ἀκουσίως τὰς παρωμοίαζε κανεὶς μὲ τὰ μαρτιάτικα ἄνθη τῆς ῥοδακινιᾶς, ἐνῷ τίποτε δὲν ὑπῆρχε κυανότερον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της, γλυκύτερον ἀπὸ τὸ μειδίαμά της, λαμπρότερον ἀπὸ τὰ μαλλιά της τὰ τεφρόξανθα. Ὅσον πολυάριθμοι καὶ ἂν ἦσαν

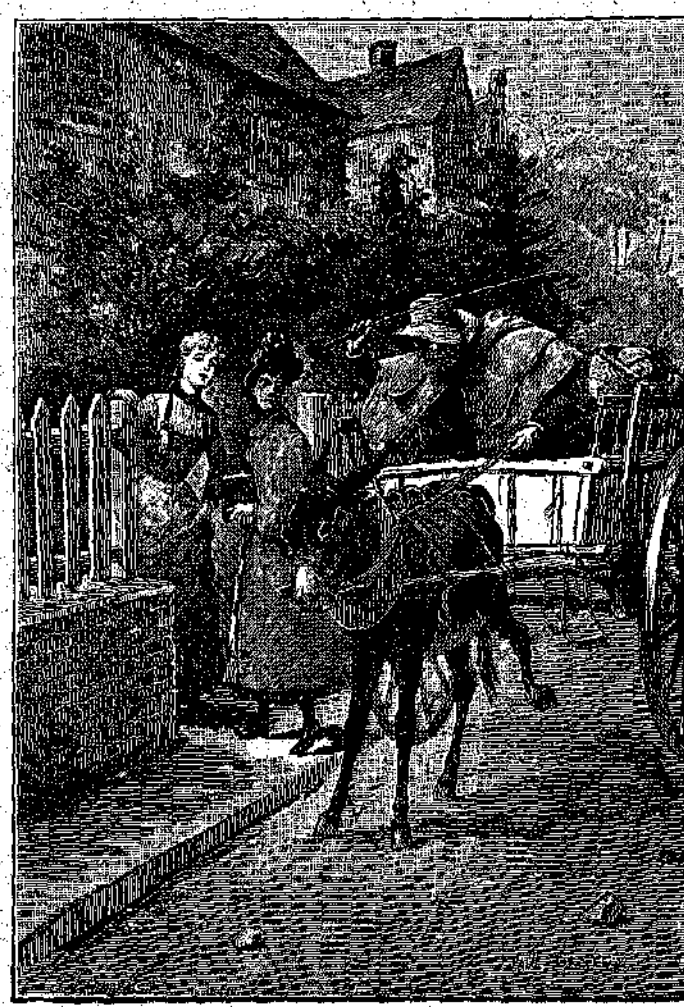

«Καλημέρα στὴν ἀφεντιά σας! Ἐμπρός! χάαα!» (Σελ. 114, στήλ. α'.)

εἰ θαυμασταὶ τῆς Χαρᾶς Σάμβορν, κανεὶς δὲν θὰ ἦτο πλέον ἐνθουσιώδης ἀπὸ τὴν Αἰμιλίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ Χαρὰ ἦτο ἡ προσωποποίησις τῆς κομψότητος, τῆς χάριτος, τῆς καλλονῆς.

Ἡ χραῖα χωρικὴ ἀνέβη πάλιν εἰς τὸ καροτσάκι της ἐν τῷ μέσῳ τῶν κανίστρων καὶ τῶν καλαθίων της, ἐκτύπησε μὲ ὅλην της τὴν δύναμιν τὸν γάϊδαρόν της, ἐφώναξε: «Καλημέρα τὴν ἀφεντιά σας! Ἐμπρός! χάαα!» καὶ τέλος ἔδειξε τὴν ῥάχιν της.

Ἀμέσως τὸ πρόσωπον τῆς Χαρᾶς ἤλαξεν ἔκφρασιν, καὶ ἔστειλε πρὸς τὸ φεῦγον καροτσάκι ἕνα μορφασμὸν χαρακτηριστικώτατον.

—Οὔφ! εἶπεν· ἔσκασα! μὰ ξεκολλημὸ δὲν εἶχεν ἀπὸ ἐδῶ! ἔλεγα πῶς δὲν θὰ φύγῃ ποτέ.

— Μὰ ποιὰ εἶνε; ἠρώτησεν ἡ Αἰμιλία.

— Δὲν ξέρω γρύ.

— Πῶς;

— Ναί, σοῦ λέγω· εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ τὴν βλέπω, καὶ δὲν ξέρω οὔτε τὸνομά της.

— Μπᾶ! κ' ἐγὼ ἔλεγα πῶς θὰ εἶνε κανμμιὰ στενὴ φίλη τῆς γιαγιᾶς σου.

— Τί λές ἐκεῖ, καϊμένη Αἰμιλία! Τέτοιες φίλες ἐνόμισες ὅτι ἔχει ἡ γιαγιά; Δὲν εἶδες τί χάλια ποῦ τὰ εἶχε;... Ὄχι, δὲν ἔχομεν φίλους τοιούτου εἴδους ἀνθρώπους· πρέπει ὅμως νὰ εἴμεθα πολὺ εὐγενεῖς μαζί των, νὰ τοὺς ὁμιλῶμεν μὲ πολὺ γλυκὸν τρόπον, καὶ νὰ προσέχωμεν μὴ πληγώσωμεν τὴν φιλοτιμίαν των!

Ἡ Αἰμιλία ἐξετέλεσε τὴν παραγγελίαν της καὶ ἀπῆλθε τὸ γρηγορώτερον. μεθ' ὅλα τὰ μειδιάματα τῆς Χαρᾶς, ἡ ὁποία τῆς ἔλεγε:

—Κάθησε λιγάκι, Μιλίτσα· ἡ γιαγιά σου δὲν βιάζεται δὰ τόσῳ πολύ, ποῦ νὰ μὴν εἰμπορῇ νὰ περιμένῃ ἕνα τέταρτον. Κάθησε, καὶ σὲ πηγαίνω ἐγὼ εἰς τὸ σπίτι.

Ἀλλ' ἡ Αἰμιλία δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ μείνῃ μὲ τὴν φίλην της, ἔπειτα ἀφ' ὅσα εἶδε καὶ ἤκουσε πρὸ ὀλίγου. Ὅπως εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ Κάρολος, ὁ ὁποῖος τὴν ἐγνώριζε καλά, ἡ Αἰμιλία Χὼδ ἦτο ἡ ἀλήθεια προσωποποιημένη καὶ οὔτε ἴχνος ψεύδους δὲν ὑπέφερεν ἡ χρηστὴ καὶ εἰλικρινὴς της φύσις.

Καθ' ὁδὸν, ἐπιστρέφουσα, ἐδυθίσθη εἰς σκέψεις βαθείας. Τὰ λόγια τοῦ Καρόλου «αὐτὴ ἡ Χαρὰ ἔχει τόσο γλυκειὰ γλῶσσα...» ἐπανήρχοντο εἰς τὸν νοῦν της· ἀλλ' εἶχε τόσῳ τυφλὴν ἐμπιστοσύνην εἰς ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἠγάπα, ὥστε ἴδοὺ εἰς ποῖον συμπέρασμὰ ἔφθασεν:

«Εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς ἀκριβῶς ποῦ τελειόνει ἡ εὐγένεια καὶ ἀπὸ ποῦ ἀρχίζει ἡ ψευτιά· ἐγὼ καταντῶ ἀπότομος καὶ σκληρὰ ἀπὸ τὴν πολλὴν εἰλικρίνειαν, καὶ μόνον ἀπὸ καλωσύνην· ἐμόνον διὰ νὰ μὴ λυπήσῃ ἄνθρωπον, ἡ Χαρὰ φέρεται οὕτω.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΑΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑΙ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

Τὸ καλοκαῖρι ἐπέρασε γρήγορα, καὶ οἱ δύο μῆνες τῶν διακοπῶν ἀκόμη γρηγορώτερα. Πόσον ὁ καιρὸς φεύγει ταχέως ὅταν διασκεδάζωμεν!.. Ἡ Αἰμιλία ἔπρεπε πάλιν ν' ἀρχίσῃ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ σχολεῖον κάθε πρωΐ, καὶ τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἀπὸ χθὲς μόλις ἐχρονολογεῖτο ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἀναπαύσεως.

Ἂν ἡ Αἰμιλία ἦτο ἡ μικροτέρα τῶν μαθητριῶν τῆς μὶς Λαΐχτμπόντυ, ἦτο ἐπίσης καὶ ἡ πλέον προχωρημένη. Ἄλλη εἰς τὴν θέσιν της, μόνον δι' αὐτό, θὰ ὑπέπιπτεν εἰς τὸν φθόνον καὶ εἰς τὴν ἐχθρότητα τῶν συμμαθητριῶν της. Ἀλλὰ ποῖα ἠμποροῦσε νὰ τὴν ἀντιπαθῇ διὰ τὴν ὑπεροχὴν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀπέδιδεν ὁλόκληρον εἰς τὴν ἐν Βοστῶνι διαμονήν της, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἐκαυχᾶτο ποτέ; Ἄλλως τε δὲν ἦτο πάντοτε πρόθυμος νὰ βοηθῇ εἰς τὰ μαθήματα τὰς φίλας της, κ' ἐκείνας ἀκόμη μὲ τὰς ὁποίας συνεδέετο ὀλιγώτερον;

Εἶνε ἀληθές, ὅτι δὲν ἐφαίνετο πάντοτε καλὴ καὶ ἀξιαγάπητος, ὅπως ἡ Χαρὰ Σάμβορν, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς Καίτης Χάκκετ. Ὅταν εἶχε κάτι τι εἰς τὴν καρδιάν της, ἔπρεπε νὰ τὸ εἴπῃ ἀμέσως καὶ αὐτὸ συχνὰ τὴν ἔφερεν εἰς ὀμηχανίαν· ἀλλὰ κάθε φορὰν ποῦ ἐφέρετο μὲ κάποιαν τραχύτητα, ὡμολόγει τὸ λάθος της μὲ τόσην προθυμίαν, κ' ἐδειανύετο τόσον καλὴ καὶ τόσον ἀφοσιωμένη εἰς κάθε περίστασιν, ὥστε αἱ συμμαθήτριαί της τὴν ἠγάπων περισσότερον ἀφ' ὅσον ἐκείνη ἐπίστευεν. Ἦτο ἡ κατὰ προτίμησιν ἐμπιστὸς ὅλων· ἡ Μάγια Σέλδεν τῇ ἐξομολογεῖτο τὰ βάσανα ποῦ τῆς ἐκαμνε ἡ μητρυιά της· ἡ Χαρὰ Σάμβορν τὰ φιλοφρονήματα τῶν πολυπληθῶν θαυμαστῶν της· ἡ Καίτη Χάκκετ τὴν πρὸς τὰ μαθηματικὰ ἀντιπάθειάν της. Καὶ ὅλαι εὕρισκαν παρ' αὐτῇ συμπάθειαν, καὶ ἐν ἀνάγκῃ, μίαν καλὴν συμβουλήν. Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ Δόρα Τόπλιφ, συναντῶσα διὰ πρώτην φορὰν κορίτσι τὸ ὁποῖον δὲν ὑπέκυπτεν εἰς ὅλας τὰς τὰς ἰδιοτροπίας, ἐκκμνεν ὑπὲρ αὐτῆς τὸς παραδοξοτέρας ὑποχωρήσεις.

Ἡ Αἰμιλία εἶχε συνειθίσῃ πλέον εἰς τὴν ἐντέλειαν τὴν ζωὴν τοῦ χωρίου.

— Ποτὲ δὲν ἐπίστευα ὅτι θὰ μοῦ ἤρεσεν ἔτσι, εἶπε πρὸς τὴν Χαρὰν ἕνα Σάββατον τοῦ Ὀκτωβρίου, ἐνῷ αἱ δύο φίλαι ἐπέστρεφον ἀπὸ μεγάλον περίπατον ἀνὰ τὰ δάτη, ὅπου ἐπῆγαν διὰ νὰ κόψουν πτέριδα. (φ τ έ ρ η.)

Ἡ συγκομιδὴ ὑπῆρξεν ἄφθονος, καὶ τὰ καλάθια ἐξεχείλισαν. Κατ' αἴτησιν τῆς Χαρᾶς, ἐκάθισαν ἐπὶ τοῦ κορμοῦ δένδρου πεσμένου, διὰ νὰναπαυθοῦν καὶ συγχρόνως διὰ νὰ τακτοποιήσουν καὶ νὰ καθαρίσουν τὰ ὡραῖα πράσινα κλωνία, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπῆρχον καὶ πολλὰ βρωμόχορτα.

— Τί θαυμασία δύσις! εἶπεν ἡ Αἰμιλία· τί ὡραίαν φθινοπωρινὴν ἡμέραν εἴχαμεν σήμερα, καὶ τί ἔξοχος τόπος ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ Κιμπασσέτον, μὲ τὰ βουνά του καὶ μὲ τὰ δάση του!

— Καὶ τί λυρισμός! διέκοψεν ἡ Χαρὰ μὲ εἰρωνικὸν μειδίαμα. Τὸ παθαίνεις αὐτὸ συχνά;

Δὲν ἐννοοῦσε τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς Αἰμιλίας καὶ διὰ τὸ παραμικρότερον τῶν πραγμάτων τῆς φύσεως. Ἓν ἄνθος, ἓν κελάδημα, μία ἀκτίς, μία λόχμη ἢ μία ἐξαίθρα εἰς τὸ δάσος, τὰ πάντα ἐνεῖχον δι' αὐτὴν θέλγητρον ἄπειρον. Ἄλλα πράγματα, ἐντελῶς διαφορετικά, ἐκίνουν τὴν προσοχὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Χαρᾶς: οἱ λόγοι καὶ τὰ ἔργα τοῦ ἐξαδέλφου της Τόμ, τὰ προτερήματα τοῦ Ἀρθούρου Σέλδεν, τοῦ Γουΐλ Κούρτις, τοῦ Τζέϊμς Τόπλιφ,— παραδείγματος χάριν.

— Ὄχι ὡρισμένως, ἐπανέλαβεν ἡ Αἰμιλία· ἂν μοῦ ἔλεγε κανεὶς πρὸ ἑνὸς ἔτους πόσον θὰ ἤμουν εὐτυχὴς ἐδῶ, δὲν θὰ τὸ ἐπίστευα.

— Δὲν χρειάζονται μεγάλα πράγματα, διὰ νὰ γίνῃς σὺ εὐτυχής, ἀγαπητή μου, ἀπήντησεν ἡ Χαρά, λαμβάνουσα ὕφος τόσῳ σπουδαῖον, ὥστε θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι δὲν ἦτο μόνον δύο ἀλλὰ δέκα τοὐλάχιστον ἔτη μεγαλητέρα τῆς Αἰμιλίας... Ὅταν φθάσῃς εἰς τὴν ἡλικίαν μου, θὰ γίνῃς πλέον δύσκολη.

— Ἐλπίζω ὅτι ὄχι! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία. Δὲν θὰ μεταβληθῶ ποτέ, καὶ δὲν θὰγαπήσω παρὰ ὅ,τι ἀγαπῶ καὶ τῶρα, — ἀρχίζωντας ἀπὸ σὲ, τὴν ὁποίαν στέρω βασίλισσαν τοῦ Κιμπασσέτου καὶ ἐμοῦ ἰδιαιτέρως!

— Ὦ, εὐχαριστῶ πολύ, εἶπεν ἡ Χαρά, ἀσπαζομένη τὸ ἄκρον τῶν μικρῶν δακτύλων, οἱ ὁποῖοι συνέστρεφον ἐπὶ τῆς κόμης της κλάδον κληματίδος, κοπέντα ἐκ τοῦ πλησίον θάμνου.

["Επεται συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΓΑΛΗΝΗ

Μὴν τὴ ζητᾶς τὴν Εὐτυχία
Στὴν τρέλλα καὶ στὴν παραζάλη,—
Στὴ σιωπὴ στὴν ἡσυχία,
Ἐκεῖ θὰ δῇς τὴν Εὐτυχία
Πάναγνη, ἀμόλυντη, μεγάλη.

Ἡ θάλασσα ἡ γαληνεμένη
Τὴν Εὐτυχία ζωγραφίζει:
Ἥμερη, ἀσάλευτη ἀπομένει,
Κι' ἀμίλητη, γαληνεμένη,
Ὁ ἥλιος τὴ χρυσοφωτίζει.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΥΟ ΦΙΛΑΙ Κ' ΕΝΑΣ ΣΚΥΛΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΡΕΥΡΕΘΗΝ προχθὲς εἰς μίαν σκηνήν, ἡ ὁποία μ' ἐνέβαλεν εἰς μεγάλον θαυμασμὸν καὶ εἰς πολλὰς σκέψεις. Ἦτο εἰς τὸ τραὶν τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους. Ἐπαθήμην ἀπέναντι μιᾶς σεβασμίας διοπτροφόρου, ἡ ὁποία ἐφαίνετο διδασκάλισσα, καὶ ἡ ὁποία περιεστοιχίζετο ἀπὸ δύο κοράσια, δεκατεσσάρων ἕως δεκαπέντε ἐτῶν. Εἰς τὴν ἀγκαλιὰν τοῦ ἑνὸς ἐξ αὐτῶν ἀνεπαύετο ἕνας μαῦρος σκύλος, μικρδσωμος καὶ τόσον κωμικῶς δυσειδής, ὥστε ἂν δὲν ἦτο ἐκτάκτως καθαρὸς καὶ περιποιημένος, καὶ ἂν δὲν ἐφοροῦσεν ἕνα κομψότατον περιλαίμιον, θαπορεῦσα πολὺ πού τον ἔβλεπε εἰς τὴν ἀγκαλιὰν κοράσιου, τὸ ὁποῖον καὶ πολὺ εὔμορφον ἦτο, καὶ ἀκαλαίσθητον δὲν ἐφαίνετο. Ἀλλ' ἡ ἀγάπη του πρὸς τὸ ἀσχημότατον ζῷον μοῦ ὑπενθύμιζε μιαν γαλλικὴν παροιμίαν ποῦ λέγει: «Ὅταν δὲν ἔχῃ κανεὶς ἐκεῖνό που ἀγαπᾷ, ἀγαπᾷ ἐκεῖνό που ἔχει.» (Quand on n'a pas ce qu'on aime on aime ce qu'on a.) Θάμου εἰπῆτε: Ὁ ἄσχημος ἐκεῖνος σκύλος δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ ἔξοχα προτερήματα; Τί νὰ σας εἰπῶ! Μοῦ φαίνεται ὅτι ὅλοι οἱ σκύλοι ἔχουν ἔξοχα προτερήματα, τὰ ὁποῖα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ ἔνστικτον καὶ ἀπὸ τὴν ἀνατροφήν, καὶ ὅτι τὸ κοράσιον ἐκεῖνο ἠμποροῦσε κάλλιστα νὰγαπᾷ ἕνα σκύλον εὐμορφώτερον, ἂν... ἐτύχαινε νὰ τον ἔχῃ.

Ὁ ἄσχημος σκύλος ὠνομάζετο Μπόμπ. Τὸ ἤκουσα ἐπανειλημμένως τὴν στιγμὴν τῆς ἐπιβιβάσεως καὶ τῆς τοποθετήσεως, ὅταν ἔγινεν ἀρκετὴ φασαρία. Διότι τὸ κοράσιον ἐπρόσεχε πάρα πολὺ τὸ ζῷόν του, καὶ ἤθελε νὰ εὕρῃ θέσιν ποῦ νὰ μὴν ἐνοχλῆται ἀπὸ κανένα ἐπιβάτην, καὶ ἦτο ἀνήσυχον διαρκῶς, κ' εὔγλωττον καὶ θορυβῶδες, καὶ δὲν ἡσύχασε παρ' ἀφοῦ καὶ ὁ σκύλος ἡσύχασεν εἰς τὴν ἀγκαλιάν της. Εἶχε καθήσῃ ἄκρη-ἄκρη, πλησίον τῆς θύρας. Μετ' ὀλίγον τὴν ἤνοιξεν ὁ ὑπάλληλος, διὰ νὰ ζητήσῃ τὰ εἰσιτήρια. Ἀλλ' ἡ οὐρὰ τοῦ σκύλου ἀκουμβοῦσεν εἰς τὸ θυρόφυλλον καὶ διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ μαγκωθῇ,— πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔτυχε νὰντιληφθῇ τὸ ἄλλο κοράσιον. Κ' ἐφώναξεν ἀμέσως πρὸς τὴν φίλην του:—Πρόσεξε τὸ σ κ ο υ λ ί σου!

Ἡ κυρία τοῦ Μπὸμπ ἀνεπήδησεν ἔντρομος καὶ τον ἐτράβηξεν. Ἀλλὰ συγχρόνως τὸ πρόσωπόν της ἔλαβεν ἔκφρασιν βαθυτάτης δυσαρεσκείας, ἔρριψεν ἄγριον βλέμμα πρὸς τὴν φίλην της, καὶ μὲ φωνήν, ἡ ὁποία ἔτρεμεν ἀπὸ ἀγανάκτησιν, ἤρχισε νὰ λέγῃ:

— Τὸ σκυλί σου;!..

Τὸ ἄλλο κοράσιον ἔμεινεν ἔκπληκτον. Κάποτε, βλέπετε, ἐγκλληματοῦμεν χωρὶς νὰ το καταλάβωμεν, καὶ ὅταν μᾶς ἀποκαλυφθῇ τὸ ἔγκλημα, πίπτομεν ἀπὸ τὰ σύννεφα. Κάτι τέτοιον συνέβαινε καὶ τώρα. Ἡ φίλη τῆς κυρίας τοῦ Μπὸμπ εἶχεν ἁπλούστατα τὴν ἰδέαν ὅτι ἔσωζε τὴν οὐρὰν τοῦ σκύλου ἀπὸ τὸ μάγκωμα τῆς θύρας, κ' ἔβλεπεν ἔξαφνα ὅτι ἡμάρτησεν εἰς τὸ ὁμοούσιον, διότι ὠνόμασε τὸ σκυλί... σκυλί. Πολὺ δικαιολογημένη λοιπὸν καὶ ἡ ἔκπληξίς της καὶ ἡ ἀφασία της!

Ἡ διδασκάλισσα ἐπλήρωνε σιωπηλὴ τὰ εἰσιτήρια, καὶ ἡ κυρία τοῦ Μπὸμπ ἐξηκολούθει:

— Ἀκοῦς ἐκεῖ!.. σκυλὶ ὁ Μπόμπης μου! ὁ Μπομπάκης μου!.. Αὐτὸ δέν το ἐπερίμενα ἀπὸ σένα, Σοφία!..

— Δέν το ἤθελα, Λίζα μου... ἐψιθύρισεν ἡ δυστυχὴς Σοφία. Ἀπὸ τὸ φόβο μου μήν τον κτυπήσῃ ἡ πόρτα...

— Τὸν εἶπες σκυλί... ὡραῖα! ὑπέλαβεν ἡ Λίζα. Καλλίτερα νὰ τον ἐκτυποῦσεν ἡ πόρτα παρὰ νὰκούσω νὰ μοῦ τον ποῦν ἔτσι...

— Οὔφ! εἶσαι ὑπερβολικὴ, καϊμένη Λίζα! εἶπεν ἡ Σοφία, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ πειράζεται.

— Καθόλου ὑπερβολικὴ! Ὁ Μπὸμπ εἶνε Μπόμπ...

— Εἶνε ὅμως καὶ σκυλί, εἶπε μὲ κάποιον πεῖσμα ἡ Σοφία.

— Καὶ πῶς εἶνε; Ὁρίστ' ἐκεῖ! Καὶ σὺ εἶσαι κορίτσι, ἀλλὰ βέβαια θὰ ἐθύμωνες ἂν σ' ἔλεγα ἐγὼ κορίτσι.

— Καθόλου! εἰς τὸ σπίτι μὲ λέγουν κορίτσι... Ἔπειτα, δὲν εἴμεθα τὸ ἴδιο, μοῦ φαίνεται, ἐγὼ καὶ ὁ Μπόμπ!

— Δὲν ξεύρω ἂν εἶσθε τὸ ἴδιο, ἀπήντησεν ἡ Λίζα· ξεύρω μόνον ὅτι ὁ Μπόμπ εἶνε καλλίτερος ἀπὸ ἄνθρωπο!

Ἡ διδασκάλισσα ἤρχισεν ἤδη νὰ σκουντᾷ μὲ τρόπον τὴν Λίζαν διὰ νὰ σωπάσῃ... Ἐντροπή, πρὸς Θεοῦ! Ἦσαν καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι μέσα εἰς τὸ τραίν!.. Καὶ ἡ Λίζα, ἡ ὁποία εἶχε καλὴν ἀνατροφήν, ἀλλὰ παρεφέρθη μόνον ἀπὸ τὴν ὑπερβολικήν της ἀγάπην πρὸς τὸν σκύλον, συνῃσθάνθη τὸ ἄτοπον καὶ ἀπεφάσισε νὰ σιωπήσῃ, θωπεύουσα ἐμφαντικῶς τὸν ἀ δ ι κ η μ έ ν ο ν Μπὸμπ καὶ βλέπουσα ἔξω πρὸς τὸν δρόμον... Ἡ ἀγανάκτησίς της δὲν εἶχε κοπάσῃ. Τὸ ἐφυσοῦσε καὶ δὲν ἐκρύωνε, κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον. Ἀλλὰ καὶ ἡ Σοφία δὲν ἐφαίνετο ὀλιγώτερον πειραγμένη. Αὐτὴ ἡ ἐξαφνικὴ συσχέτισις τοῦ ἑαυτοῦ της μ' ἕνα σκύλον ἐκ μέρους τῆς φίλης της. δὲν ἦτο πρᾶγμα ποῦ νὰ τὴν ἐνθουσιάζῃ. Κ' ἐπεφυλάσσετο βέβαια νὰ παρατηρήσῃ καὶ νὰ διαμαρτυρηθῇ ζωηρότερα, μόλις θὰ εὑρίσκοντο εἰς πλέον κατάλληλον μέρος... Ὁπωσδήποτε ἡ φιλονεικία ἔλαβε προσωρινῶς, καὶ μεταξὺ τῶν δύο φίλων ἐπεκράτει ἡ ἀμήχανος ἐκείνη σιωπή, ἡ ὁποία προοιωνίζει θύελλαν...

Δὲν ἠξεύρω τί ἀπέγινε. Τὸ φαντάζομαι ὅμως. Τὸ φαντάζεσθε καὶ σεῖς: Ἂν ἡ Σοφία δὲν ἠθέλησε νὰ ζητήσῃ ταπεινῶς συγγνώμην διὰ τὴν ἀσέβειάν της πρὸς τὸν Μπόμπ, ἡ κυρία του δὲν θὰ τὴν ἐθεώρει πλέον φίλην. Κ' ἐπειδὴ ἡ Σοφία, προσβεβλημένη καὶ αὐτή, δὲν φαίνεται πιθανὸν ὅτι θὰ ἐταπεινώθη περισσότερον, εἰμποροῦμεν νὰ συμπεράνωμεν ὅτι φιλία μεταξὺ τῶν δύο κορασίων δὲν ὑφίσταται σήμερον.

Ποῖος πταίει τώρα; Ἡ Σοφία, ἡ Λίζα, ἢ ὁ Μπόμπ;

— Ἡ Λίζα! θὰπαντήσετε βέβαια.

Αὐτὸ εἶπα κ' ἐγὼ εἰς τὴν ἀρχήν. Ἀλλ' ἀφοῦ παρῆλθεν ἡ πρώτη μου ἔκπληξις,—καὶ ὁμολογῶ ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν ἐξεπλάγην πάρα πολύ,—ἤρχισα νὰ σκέπτωμαι καὶ νὰ ἐνθυμοῦμαι ὅτι καὶ πολλοὶ ἄλλοι, μεγαλήτεροι καὶ σοβαρώτεροι ἀσυγκρίτως ἀπὸ τὴν Λίζαν, δείχνουν τὴν ἰδίαν ἀδυναμίαν πρὸς τὰ ζῷά των. Ἐγνώρισα ἕνα ἰατρόν, ὁ ὁποῖος ἔτσι ἀγαποῦσε καὶ αὐτὸς τον σκύλον του, — ἕνα πελώριον καὶ ἀρκετὰ ἄγριον σκύλον, — κ' ἐγίνετο ἔξω φρενῶν, ἅμα ἤκουε νὰ του λέγουν Ο ὔ ξ ω! — «Ἀκοῦς ἐκεῖ ο ὔ ξ ω! τὸν ἤκουσα νὰ φωνάζῃ μίαν ἡμέραν πρὸς φίλον του· πές του τοὐλάχιστον ἔ ξ ω, μ' εὐγένεια... αὐτὸς εἶνε εὐγενέστερος ἀπὸ σένα!» Ἐν γένει εἶνε παρατηρημένον, ὅτι οἱ σκύλοι ἐμπνέουν ἀγάπην μέχρι πάθους, μέχρι γελοίας ὑπερβολῆς εἰς τοὺς κυρίους των. Καὶ ἂν δὲν γίνωνται τόσον συχνὰ σκηναί, ὡς ἡ μεταξὺ Λίζας καὶ Σοφίας, τοῦτο σημαίνει ὅτι οἱ περισσότεροι κυνόφιλοι ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ συγκρατοῦν τὴν ἀγανάκτησιν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται ὅταν ἀσεβῇ κανεὶς πρὸς τὰγαπητά των ζῷα. Ἡ Λίζα ὅμως δὲν εἶχεν αὐτὴν τὴν δύναμιν, καὶ τοῦτο ἴσως εἶνε τὸ μόνον της λάθος.

Πταίει λοιπὸν ἡ Σοφία; Θὰ ἦτο ἄδικον νὰ το εἴπωμεν. Ναί μὲν ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ, καὶ θὰ ἐγνώριζε, τὴν ἀδυναμίαν τῆς φίλης της, ἀλλ' εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ κινδύνου λησμονεῖ κανεὶς μερικοὺς τύπους...

Μήπως πταίει ὁ Μπόμπ; Δέν το πιστεύω. Ποτὲ δὲν πταίει ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐμπνέει τόσον ἰσχυρὰν καὶ παράφορον ἀγάπην. Ἂν ἐνέπνεε μῖσος — τότε πιθανόν.

Ποῖος πταίει λοιπόν; Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἀνανία, πταίει... ὁ ὑπάλληλος τοῦ τράμ, ὁ ὁποῖος ἤνοιξε τὴν θύραν διὰ νὰ ζητήσῃ τὰ εἰσιτήρια.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΔ'.

Τελοσπάντων! Δόξα σοι ὁ Θεός! Ἡ κλίσις τοῦ Τάκη καὶ τοῦ Τοτοῦ ἐφανερώθη. Θὰ γίνουν στρατιωτικοί. Ἴσως ἡ στολὴ τοῦ Λυκείου τοὺς ἔκαμε νὰ το ἐννοήσουν, ὅτι εἶχαν διαιτέραν ἀγάπην διὰ τὸ στάδιον τῶν ὅπλων!

Τώρα, μὲ κάμποσους συμμαθητάς των ποῦ εἶχαν τὴν ἴδια κλίσι καὶ τὴν ἴδια γνώμη, ἔκαμαν ἕνα μικρὸ στρατευματάκι, καὶ τὶς ἡμέρες ποῦ δὲν ἔχουν μάθημα, μαζεύονται εἰς τὸν κῆπον καὶ γυμνάζονται. Κάμνουν πορεῖες, ἐλιγμοὺς καὶ ψευτοπολέμους. Σήμερα ὁ Τάκης εἶνε λοχαγὸς καὶ ὁ Τοτὸς ὑπολοχαγός· αὔριον τὸ ἐναντίον, ὁ Τοτὸς λοχαγὸς καὶ ὁ Τάκης ὑπολοχαγός. Ἔτοι δὲν μολλόνουν ποτέ. Καὶ βέβαια ἡ ἐξαδελφούλα των Λιλίκα θὰ ὑπερηφανεύετο πολὺ ἂν ἔβλεπε μὲ ζῆλον καὶ μὲ τὶ ἐνθουσιασμὸν κάμνουν καὶ οἱ δύο τὴν ὑπηρεσίαν των.

(Ἕπεται τὸ τέλος) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ἡ Τρικυμία. — Ἄνθρωπος εἰς τὴν θάλασσαν. — Τὸ ἀνδραγάθημα τοῦ Ἀνδρίκου. — Ἀφῆς εἰς Ρίον Ἰανείρον. — Ὁ Κύριος Βιλλιέρ.

Μετ' ὀλίγον ἡ θύελλα ἐξέσπασε μὲ ὅλην της τὴν λύσσαν. Τρικυμία φοβερά. Τὸ πλοῖον ἐχορεπηδοῦσεν ἐπάνω εἰς τὰ κύματα· καὶ κάθε φορὰν ποῦ τὸ ἐκτυποῦσεν ὁ σάλος, τὸ τσιμοῦκι τῆς πρώρας ἐβυθίζετο εἰς τὸ νερόν.

Μόνον οἱ γυμνασμένοι ναῦται ἠμποροῦσαν νὰ στέκωνται ἐπάνω· οἱ ἄλλοι ὅλοι ἔμεναν εἰς τὴν καμπίναν. Ἐν τούτοις ὁ κ. Βιλλιὲρ ἠθέλησε νὰ μείνῃ εἰς τὸ κατάστρωμα. Εἰς τὴν πρύμνην ὑπάρχει πάντοτε τὸ λεγόμενον κάσαρον (ἐπίστεγον), δηλαδὴ ἕνα σπιτάκι ξύλινον, ἐγειρόμενον ἐπάνω ἀπὸ τὸ καθαυτὸ κατάστρωμα, καὶ σκεπασμένον μὲ ἓν ἄλλο κατάστρωμα, τὸ ὁποῖον τοῦ χρησιμεύει καὶ ὡς στέγη καὶ ὡς ταράτσα. Εἰς τὸ δεύτερον αὐτὸ κατάστρωμα εἶνε τοποθετημένον τὸ πηδάλιον.

Τὴν στιγμὴν ποῦ τὸ πλοῖον ἐσηκώνετο σχεδὸν ὄρθιον διὰ νὰ περάσῃ τὴν κορυφὴν ἑνὸς πελωρίου κύματος, ἔφθασεν ἓν ἄλλο κῦμα κ' ἔσάρωσεν ὅ,τι εὑρίσκετο ἐπάνω εἰς τὸ κάσαρον, ἐκτὸς τοῦ τιμονιέρη, ὁ ὁποῖος ἦτο βασταγμένος καλὰ ἀπὸ τὸν τροχόν του.

Ὁ κ. Βιλλιὲρ, παρασύρθεὶς ἀπὸ τὸ μανιασμένον κῦμα, ἐξηφανίσθη.

— Ἄνθρωπος εἰς τὴν θάλασσαν! ἐφώναξεν ὁ τιμονιέρης. — Δύὸ ἄνθρωποι εἰς τὴν θάλασσαν! προσέθεσεν ἀμέσως.

Ὁ δεύτερος ἄνθρωπος ἦτο ὁ φίλος μας Ἀνδρίκος. Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐσαρόνετο ἀπὸ τὸ κῦμα ὁ κ. Βιλλιὲρ, τὸ ναυτόπουλο ἐκρατοῦσεν ἕνα σχοινὶ καὶ τὸ ἐπήγαινε τρέχωντας εἰς τὸν τιμονιέρην, ποῦ τὸ ἐζήτησε διὰ νὰ στερεώσῃ τὸν τροχὸν τοῦ πηδαλίου.

Μ' ἑτοιμότητα πνεύματος, ποῦ δὲν θὰ τὴν ἐπερίμενε κανεὶς ἀπὸ παιδὶ τῆς ἡλικίας του, ὁ Ἀνδρίκος ἔδωσε τὴν μίαν ἄκρην τοῦ σχοινιοῦ εἰς τὸν τιμονιέρην, ἔπειτα, ἐξακολουθῶν νὰ κρατῇ τὴν ἄλλην, ἔπεσεν ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν θάλασσαν, πρὶν προφθάσῃ ὁ ναύτης νὰ τὸν κρατήσῃ.

Μολονότι ὁ Ἀνδρίκος, μεγαλωμένος εἰς παραθαλάσσιον, ἐκολυμβοῦσε σὰν ψάρι, ἡ ἀπόπειρά του δὲν ἦτο ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνη. Ἀλλὰ τὸ καλὸ παιδὶ δὲν εἶχεν ἀκούσῃ παρὰ τὴν καρδιάν του καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν κ. Βιλλιέρ...

Ὁ Θεὸς ἠθέλησε χωρὶς ἄλλο νὰ τὸν ἀνταμείψῃ. Δὲν εἶνε θαῦμα ἀληθινόν, ποῦ εὑρέθη ἀμέσως πλησίον ἐκείνου ποῦ ἤθελε νὰ σώσῃ; Μολοντοῦτο, ἀρκετὰ ἐκοπίασε διὰ νὰ τὸν φθάσῃ· τὰ κύματα τοῦ τὸν ἔκρυβαν κάθε τόσον, καὶ ἀπεμάκρυναν τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἐπιτέλους εὑρέθησαν σιμὰ μέαν στιγμήν, καὶ κατώρθωσαν νὰ πιάσουν μαζὶ ἓν ἀπὸ τὰ σωσίβια, ποῦ τοὺς ἔρριψαν ἀπὸ τὸ πλοῖον. Χάρις εἰς τὸ σχοινί, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν ἀφίσῃ ὁ Ἀνδρίκος, τοὺς ἐτράβηξαν ὡς τὴν πρύμνην καὶ τοὺς ἔρριψαν καὶ ἄλλα σχοινιά. Νέον κῦμα, μὲ ὅλας των τὰς προσπάθειας, τοὺς ἐξεκαπῆρε καὶ τους ἐξευάκρυνεν. Ἀλλὰ τοὺς ἐτράβηξαν πάλιν καὶ κατώρθωσαν νὰ τοὺς ἀνεβάσουν εἰς τὸ κατάστρωμα. Ὁ Ἀνδρίκος εἶχε λιποθυμήσῃ. Ἀλλὰ τὸ σχοινὶ τὸ ἐκρατοῦσεν ἀκόμα τόσον δυνατά, ὥστε μὲ πολὺν κόπον τοῦ τὸ ἐβγαλαν ἀπὸ τὸ σφικτοκλεισμένον του χέρι.

Ὅταν συνῆλθεν, ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια ὅλου τοῦ πληρώματος. Ὁ Τζανῆς καὶ ὁ Λάζαρος τὸν ἐφίλησαν. Ὁ μπάρμπα-Ξυδᾶτος ἐψιθύρισε σηκόνων τοὺς ὤμους:

— Τί νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου! ὅταν σ' ἔβλεπα νὰ τρῶς τὴ ζάχαρι, ἐκεῖ πέρα στὴ Χάβρη δὲν ἐπίστευα πῶς θὰ εἶσαι τόσῳ γενναῖος!

Ὁ καλὸς ναύτης δὲν ἠμποροῦσεν ἀκόμη νὰ χωνεύσῃ ἐκείνην τὴν ζάχαριν!

Ὁ ἡρωϊσμὸς τοῦ Ἀνδρίκου ἐσημειώθη εἰς τὸ βιβλίον τοῦ πλοίου, καὶ ὁ πλοίαρχος τὸν συνεχάρη θερμῶς. Ὅσον διὰ τὸν κ. Βιλλιέρ, ὁ ὁποῖος εἰς ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ κινδύνου εἶχε δείξῃ θαυμαστὴν ψυχραιμίαν, τὴν ἔχασε μόνον τὴν στιγμὴν ποῦ ἔσφιξεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ παιδίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐχρεώστοῦσε τὴν ζωήν του.

Ἐπειδὴ ἡ τρικυμία δὲν εἶχε παύσῃ, ὁ Ἀνδρίκος ἐξέφυγε τὸς εὐχαριστίας τοῦ κ. Βιλλιέρ, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν θέσιν του. Καὶ ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν πρώραν, εἶ ναῦται τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ χειροκροτήματα.

— Ἀνδρίκο, παιδί μου, εἶπεν ὁ Φλατάκ, ὁ ὁποῖος εἰς καμμίαν περίστασιν δὲν ἄφινε τάστεῖα του· σὲ διορίζω συνταγματάρχην τῶν Ἐφίππων Κολυμβητῶν, καὶ σοῦ ἀπονέμω τὸ μετάλλιον τῆς ἀνδρείας.

Καὶ προσεποιήθη ὅτι κρεμᾷ εἰς τὸ στῆθος τοῦ Ἀνδρίκου ἕνα σκέπασμα κατσαρόλας· ἀλλὰ συγχρόνως ἔσφιξε μὲ τὴν καρδιά του τὸ χέρι τοῦ μικροῦ μούτσου.

Ἡ ἐκτέλεσις ἑνὸς ναυτικοῦ χειρισμοῦ ἀνάγκασε τοὺς ναύτας νὰ σκορπισθοῦν.

Μετ' ὀλίγας ὥρας ἡ τρικυμία ἐκόπασε. Τελοσπάντων! Ἠμποροῦσαν νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμόν των διὰ νὰ

ὑπάγουν ἐκεῖ ὅπου ἤθελαν, ἐνῷ ἕως τώρα ἐπήγαιναν ὅπου ἤθελεν ὁ ἄνεμος.

Τὸ ἀπόγευμα, ὁ κ. Βιλλιὲρ ἐπερπάτησε πολλὴν ὥραν μαζὶ μὲ τὸν πλοίαρχον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Συνωμιλοῦσαν μὲ κάποιαν ζωηρότητα. Ὁ τιμονιέρης, ποῦ ἔπερνε μερικὰς λέξεις ἀπὸ τὴν συνομιλίαν των κάθε φορὰν ποῦ ἔφθαναν σιμά του, διηγήθη ὅτι ἐπρόφερεν πολλάκις τὸ ὄνομα τοῦ Ἀνδρίκου.

Ἀπὸ τὰ ὀλίγα ποῦ ἐνόησεν, ὑπέθετεν ὅτι ὁ κ. Βιλλιὲρ ὑπέβαλε κάποιον σχέδιον περὶ τοῦ μικροῦ μούτσου, καὶ ὅτι ὁ πλοίαρχος τὸν ἐσυμβούλευε νὰ τὸ ἀναβάλῃ ἢ νὰ το τροποποιήσῃ.

— Ἀφῆστέ τον πρῶτα νὰ μάθῃ, ἔλεγεν ὁ κ. Ταγκύ· ἀργότερα, θὰ σᾶς γνωρίσῃ χάριν διὰ τὴν ἀναβολήν.

Περὶ τίνος ἐπρόκειτο; Ὁ τιμονιέρης δὲν το ἤξευρε, διὰ νὰ τὸ εἴπῃ εἰς τὸν Τζανῆν.

Μὲ ὅλα του τὰ προτερήματα, ὁ Ἀνδρίκος δὲν ἦτο τέλειος. Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι εἰς τὴν θέσιν του, θὰ ἐμπεθοῦσαν ἀπὸ τόσους ἐπαίνους... Ὁ Ἀνδρίκος ἐνόμισεν ὅτι ἔγινε διαμιᾶς πρόσωπον σημαντικόν, καὶ ἄρχισε νὰ τὸ πέρνῃ ἀπάνω του, νὰ καμαρόνῃ.

Παρόμοιαι πράξεις ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐταπαρνήσεως εἶνε συχνότατα εἰς τὴν θαλασσινὴν ζωὴν καὶ δὲν ὁμιλοῦν δι' αὐτὰς πολὺν καιρόν. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, μολονότι δὲν εἶχε λησμονηθῇ ἡ ἀνδρεία τοῦ Ἀνδρίκου καὶ μολονότι τὸν ἐμεταχειρίζοντο καλλίτερα ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του, δὲν τοῦ ὡμίλοῦσαν πλέον διὰ τὸ ἀνδραγάθημάτου. Τότε ὁ Ἀνδρίκος ὡμίλησε μόνος του, — ἄρχισε δηλαδὴ νὰ περιαυτολογῇ. Τὰς δύο πρώτας φοράς, τὸ πρᾶγμα ἐπέρασεν ἀπαρατήρητον. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν, ὁ μπάρπα-Ξυδᾶτος μὲ τὸ τραχύ του ὕφος, τοῦ εἶπε:

— Γιὰ ξεσκότιζέ μας τώρα καὶ σὺ μὲ τὲς ἀνδραγαθίες σου!... Ἔτσι παινεύονται οἱ ἄνθρωποι; Ἔλα! δρόμο!

Βλέπων τὸν Ἀνδρίκον ποῦ ἔφευγε κατεντροπιασμένος, ὁ Φλατὰκ τὸν ἄρπαξεν ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ἔλα ἐδῶ νὰ σοῦ ἐξηγήσω αὐτὸ ποῦ σου εἶπε μὲ τόσην εὐγένειαν ὁ κύριος Ξυδᾶτος, εἶπε χαιρετῶν εἰρωνικῶς τὸν γέρω-ναύτην. Ἐκεῖνο ποῦ ἔκαμες τὲς προάλλες εἶνε βέβαια καλό, προπάντων γιὰ παιδὶ σὰν καὶ σένα· ἀλλὰ μιλεῖς ὁλοένα γι' αὐτὸ καὶ δὲν κάνει. Νά, κύτταξε γύρω σου· κάθένας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ἔχει κάμῃ στὴ ζωή του μιὰ τέτοια ἀνδραγαθία, καὶ μερικοὶ μάλιστα πολλές. Τοὺς ἄκούσές ὅμως νὰ μιλήσουν ποτὲ γι' αὐτές; Ὅταν σ' ἐπαινοῦν, ἄκουγε τοὺς ἐπαίνους· ἀλλὰ ποτὲ μὴν πᾷς γυρεύωντας.

— Ὅταν εἶνε κανεὶς καλός, δὲν το καυχᾶται· ἐκατάλαβες; προσέθεσεν ὁ Τζανῆς.

— Ναί, Τζανῆ, ἐψιθύρισεν ὁ Ἀνδρίκος.

— Πάρε παράδειγμα ἐμένα, ἀνέκραξεν ὁ Λάζαρος· μιὰ φορά, νύκτα σκοτάδι, ἔσωσα ἕνα λεωφορεῖο μὲ δώδεκα θέσεις καὶ πέντε ἄλογα, ποῦ ἐμβῆκε μὲ καλπασμὸ στὴν κοιλιὰ μιᾶς φάλαινας, μὲ τοὺς εἰκοσιτρεῖς ἐπιβάτας ποῦ εἶχε, καὶ μὲ τρεῖς γάτες, ποῦ οἱ δύο ἦταν σκυλιά. Ἔ, μάκουσες ποτὲ νὰ τὸ καυχηθῶ;

— Καὶ πῶς τὸ ἔσωσες; ἠρώτησεν ὁ Τζανῆς.

— Νά· ἔδεσα ἕνα παλαμάρι στὸ τιμόνι τοῦ ἀμαξιοῦ· ἐτύλιξα τὴν ἄλλη ἄκρη σὲ μιὰ σφαῖρα· μὲ τὴ σφαῖρα ἐγέμισα ἕνα κανόνι, καὶ εἰς τὸ κανόνι ἔβαλα φωτιά. Καθὼς ἔφυγεν ἡ σφαῖρα, ἐτράβηξε τὸ ἀμάξι, τὰ δώδεκα ἄλογα, τοὺς σαράντα ἐπιβάτες καὶ τοὺς τρεῖς ἐλέφαντας.

— Μὰ δὲν εἶπες τρεῖς γάτες;

— Ναί· ἀλλὰ στὴν κοιλιὰ τῆς φάλαινας ἤβραν πάσους ποντικούς, ποῦ ἐχόνδριαν σὰν ἐλέφαντες!

Ἐν ᾧ ὁ Φλατὰκ διηγεῖτο τὰ ἀστεῖά του μὲ τὸ σοβαρώτερον ὕφος, οἱ ναῦται ἐξεκαρδίζον το ἀπὸ τὰ γέλια. Μαζὶ των ἐγέλασε καὶ ὁ Ἀνδρίκος. Ὁ πωδήποτε ὠφελήθη ἀπὸ τὴν συμβουλὴν τοῦ ναύτου, καὶ μὲ τὴν μετριοφροσύνην του ἐκέρδισε πάλιν τὴν ἀγάπην τοῦ πληρώματος.

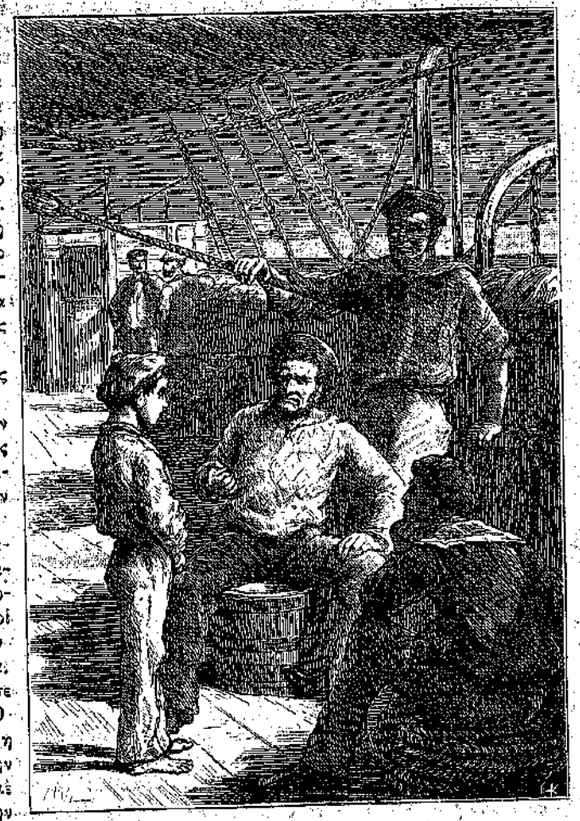

«Γιὰ ξεσκότιζέ μας τώρα καὶ σύ...» (Σελ. 117, στήλ. α'.)

Ὁ κ. Βιλλιὲρ ἐφρόντιζε τώρα διπλάσια διὰ τὸν προστατευόμενόν του. Παρεκάλεσε τὸν πλοίαρχον νὰ του ἀφίνῃ ὀλίγας ὥρας ἐλευθέρας κάθε βράδυ, διὰ νὰ μελετᾷ. Τοῦ ἔδωσε βιβλία, τὸν ἐρωτοῦσε γιὰ ὅσα ἐδιάβαζε, τοῦ ὡμιλοῦσεν εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀναπτύσσεται ὁ νοῦς του, καὶ τὸν ἐδίδασκεν ἀπ' ὅλα, προπάντων ὅμως μαθηματικά.

Μετὰ ταξείδιον δύο μηνῶν, ὁ Ζὰν-Μπαρὶ ἔφθασεν εἰς τὸ Ρίον-Ἰανέϊρον.

Τὸ Ρίον-Ἰανέϊρον, πρωτεύουσα τῆς Βραζιλίας, εἶνε πόλις μὲ 200,000 κατοίκους. Ὁ πληθυσμός της ἀποτελεῖται ἀπὸ λευκούς, ἀπὸ μιγάδας, ἀπὸ μαύρους καὶ ἀπὸ Ἰνδούς. Οἱ τελευταῖοι αὐτοί, ὀλιγόριθμοι τώρα καὶ εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν, εἶνε ἀπόγονοι τῶν πρώτων κατοίκων τῆς χώρας. Ὑπολογίζεται εἰς δύο ἕως τρία ἑκατομμύρια ὁ ἀριθμὸς τῶν μαύρων δούλων.

Ἡ σωματεμπορία, (ἡ πώλησις ἀνθρώπων), εἶνε σήμερον ἀπηγορευμένη ἀπὸ τοὺς νόμους· ἀλλὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀκόμη ἐγίνετο κρυφά. Τὶ αἶσχος καὶ διὰ τοὺς πωλοῦντας καὶ διὰ τοὺς ἀγοράζοντας!...

Ἡ γλῶσσα τοῦ τόπου εἶνε ἡ πορτογαλική. Ἀλλ' οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς λευκούς, ὁμιλοῦν καὶ ἀγγλικὰ καὶ γαλλικά. Σχεδὸν ὅλοι εἶνε καθολικοί.

Τὸ Ρίον-Ἰανέϊρον κεῖται εἰς τὴν εἴσοδον ἑνὸς ὡραίου κόλπου, καὶ τριγυρίζεται ἀπὸ βουνὰ γραφικώτατα. Αἱ οἰκίαι εἶνε χαμηλαί, μονόροφοι, (μ' ἕνα μόνον πάτωμα.) κτισμέναι κατὰ τὸν εὐρωπαϊκὸν τρόπον ἀλλ' ὄχι κομψαί. Ὁ λιμὴν εἶνε ἀπὸ τοὺς ὡραιοτέρους τοῦ κόσμου. Ἡ πόλις εἶνε πολὺ ρυπαρά. Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουν ὑπόνομοι, κάθε ῥαγδαία βροχὴ μεταβάλλει τοὺς δρόμους εἰς ποταμούς, ποῦ φυλακίζουν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὰ σπίτια των.

Ὁ κ. Βιλλιὲρ ἔπρεπε νὰ κάμῃ πολλὰς καὶ διαφόρους μελέτας περὶ τῶν προϊόντων καὶ τῆς ἐμπορικῆς κινήσεως τοῦ Ρίου-Ἰανείρου. Ἐνοίκιασεν ἕνα σπίτι εἰς τὸν κεντρικώτερον δρόμον, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Ρούγα Ντιρτσίτα. Οἱ ναῦται δὲν εἶχαν ἐργασίαν κ' ἔλαβαν τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὸν πλοίαρχον νὰ πάρουν μαζί των τὸν Ἀνδρίκον, μὲ τὴν πρόφασιν τάχα ὅτι τὸν θέλουν διὰ θελήματα.

Ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ φίλου μας, μόλις ἀπεβιβάσθη, ἦτο νὰ ὑπάγῃ μόνος του εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἕνα γράμμα διὰ τὴν μητέρα του. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἦτο ὁλόκληρος τόμος, τὸν ὁποῖον ἔγραφεν ἀπὸ λίγο-λίγο κάθε βράδυ. Διηγεῖτο πῶς ἐπερνοῦσεν εἰς τὸ πλοῖον, πῶς ἐμελετοῦσε, πόσον καλὲς ἦτο πρὸς αὐτὸν ὁ κ. Βιλλιὲρ· ἔλεγε προπάντων τὸν μεγάλον πόθον ποὺ εἶχε νὰ ξαναΐδῃ τὴν οἰκογένειάν του.

Εἰς τὴν καλύβην, ἐννοεῖται, ὁ Ἀνδρίκος ἦτο πάντοτε τὸ αἰώνιον ἀντικείμενον κάθε συνομιλίας καὶ κάθε συλλογισμοῦ, ἦτο ἡ ἀνησυχία καὶ ἡ ἐλπὶς τῆς μητέρας του καὶ τῶν ἀδελφῶν του. Τίποτε δὲν συνέβαινε ποὺ νὰ μὴ τοὺς τὸν ἐνθυμίσῃ, ποὺ νὰ μὴ τας κάμῃ νὰ λυπηθοῦν διὰ τὴν ἀπουσίαν του. Ὅταν ἡ Ριζαλία ἀγόραζε καινούργια παπούτσια, ἤθελε νὰ ἦτο ἐκεῖ ὁ Ἀνδρίκος, διὰ νὰ τοῦ τὰ δείξῃ. Ἡ Διονυσία ὡμίλοῦσε δι' αὐτὸν ἀκόμη καὶ εἰς τὸν Κεμπάν. Καὶ κάθε βράδυ, τὰ δύο κοράσια καὶ ἡ μητέρα των ἔκαμναν τὴν προσευχὴν ποὺ συνειθίζεται εἰς τὰ παράλια τῆς Βρετάνης: «Θεέ μου, λύτρωσε τὸ πλοῖον ποὺ τὸν ἔχει, ἀπὸ τὸν ἄνεμον καὶ ἀπὸ τὴν λύσσαν τῶν κυμάτων. Λύτρωσε καὶ αὐτὸν ἀπὸ κάθε κακόν, καὶ ἀξιώσέ μας νὰ τὸν ξαναΐδοῦμε μὲ τὸ καλό. Ἂν ὅμως εἶνε ἄλλο τὸ θέλημά σου, χάρισε εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς ἐκεῖνον δύναμιν καὶ θάρρος.»

Ἡ Μαρούσα συνεμερίζετο ὅλους τοὺς πόθους, καὶ ὅλα τὰ ὄνειρα καὶ τὰς ἀνησυχίας τῆς οἰκογενείας. Καλή, ἐργατική, ἔξυπνη, εἶχε κατακτήσῃ τὴν ἀγάπην τῶν κυρίων της, οἱ ὁποῖοι τὴν μετεχειρίζοντο καλλίτερα ἀπὸ κοινὴν ὑπηρέτριαν. Ὁ ἐφημέριος ἐξακολουθοῦσε νὰ της κάμνῃ μάθημα· τώρα ἤξευρεν Ἱερὰν Ἱστορίαν, Κατήχησιν, ἐμάθαινεν ἀριθμητικήν, καὶ τὰ βράδυα τοῦ χειμῶνος αὐτὴ ἐδίδαβε δυνατα, διὰ νὰκούῃ ἡ οἰκογένεια, συμμαζευμένη τριγύρω εἰς τὴν φωτιαν, τὰ βιβλία ποὺ της ἔδιδεν ὁ καλὸς ἱερεύς.

Ἐξ αἰτίας αὐτῆς, ὁ ἱερεὺς ἐγνωρίσθη καλλίτερα μὲ τὴν οἰκογένειαν Μοράνδου. Συνώδευε τὴν Μαρούσαν ὁσάκις ἐπήγαινε νὰ ἰδῇ τὰς φίλας της, κ' αἱ ἐπισκέψεις του ἔδιδαν πάντοτε θάρρος κ' ἐλπίδα εἰς τὴν Μαριάνναν. Τὴν ἐσυμπαθοῦσε καὶ τὴν ἐλυπεῖτο πολύ, ἐφρόντιζε κάπου-κάπου νὰ τῆς στέλλῃ ὀλίγον ζουμὶ καὶ ὀλίγον κρασὶ καλό, ἐπειδὴ ἡ λύπη εἶχε βλάψῃ τὴν ὑγείαν της. Τέλος ἐφρόντιζε διὰ τὰ παιδιά, διηγεῖτο ἱστορίας εἰς τὴν Ροζαλίαν, κ' ἐσυμβούλευε τὴν Διονυσίαν νὰ χρησιμοποιῇ τὸν ὀλίγον καιρόν που εἶχεν ἐλεύθερον, διὰ νὰ γυμνάζεται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν.

Ἡ μικρὰ εἶχε διδαχθῇ ὀλίγα, ὅπως καὶ ὁ ἀδελφός της, ἀπὸ τὸν διδάσκαλον τοῦ χωρίου. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εὐκαιροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ μαθήματα, κάποτε ὁ διδάσκαλος τὴν ἔπερνε μαζί του μιὰ-δύο ὧρες, διὰ νὰ την βάζῃ νὰναγνώσκῃ κανὲν ὠφέλιμον βιβλίον.

Καὶ ὁ διδάσκαλος ἐπίσης,—ὁ κύριος Γεώργιος,—ἔγινεν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλοὺς φίλους τῆς οἰκογενείας. Πολὺ συχνὰ ὡμιλοῦσε διὰ τὸν ἀπόντα μαθητήν του.

— Νὰ ἰδῇς, κυρὰ Μαριάννα, ὅτι αὐτὸ τὸ παιδὶ θὰ προοδεύσῃ. Ἔχει νοῦν καὶ καρδιά.

— Ὅσο γιὰ καρδιά, κύριε, ἔχει βέβαια· ἔλεγεν ἡ Μαριάννα. Εἶνε καλὸ παιδί· ὁ Θεὸς νὰ μοῦ το φυλάγῃ.

Καὶ ὁ Θεὸς τῆς το ἐφύλαγε...

[Ἕπεται συνέχεια]

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Bréhat]

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

14

Περὶ τῶν ὀργάνων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Ἡ κοιλία εἶνε τὸ κυριώτερον ὄργανον, διότι ὅλα τἄλλα ἐργάζονται δι' αὐτήν. Διὰ μερικοὺς ὅμως δὲν φαίνεται νὰ εἶνε τὸ κυριώτερον ὄ ρ γ ᾳ χ ν ο ν, διότι ὁμοιάζει... μὲ γρανκάσσαν.

Ὁ ἐγκέφαλος εἶνε τὸ πολυτιμώτερον, καὶ δι' αὐτὸ φυλάσσεται εἰς στερεὸν κοκκάλινον κουτί. Ὁ ἐγκέφαλος τῆς γυναικὸς ὀνομάζεται παρεγκεφαλίς.

Τὰ κάτω ἄκρα τοῦ σώματος ὀνομάζονται πόδες καὶ χρησιμεύουν διὰ νὰ περιπατῶμεν. Τὰ ἄνω ἄκρα ὀνομάζονται χεῖρες καὶ χρησιμεύουν διὰ νὰ ἐργαζώμεθα. Οἱ πίθηκοι εἶνε τετράχειρες καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν περιπατοῦν. Οἱ ὀκνηροὶ εἶνε τετράποδες καὶ δὲν ἐργάζονται.

Ἡ μύτη χρησιμεύει διὰ νὰ στηρίζωνται τὰ ματογυάλια. Ὅσοι βλέπουν καλά, τὴν χρησιμοποιοῦν μόνον διὰ τὴν ὄσφρησιν.

Ἡ καρδία εἶνε παραδοξότατον ἀγγεῖον, ἔχον τὴν ἰδιότητα νὰ πάλλῃ! Μόλις σταθῇ, ὁ ἄνθρωπος ἀποθνήσκει. Ἐν τούτοις ὑπῆρξαν πολλοὶ μακρόβιοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν διόλου καρδίαν.

Ἡ χολὴ εἶνε ὑγρόν, χρησιμεῦον εἰς τὴν πέψιν. Ἡ ἀσθένεια τῆς χολῆς ὀνομάζεται χολέρα.

Μεταξὺ τῶν σπλάγχνων καταλέγεται καὶ ὁ σπλήν. Διὰ πολὺν καιρόν, οἱ φυσιολόγοι δὲν ἤξευραν εἰς τί χρησιμεύει. Μερικοὶ εἶπαν ὅτι χρησιμεύει διὰ νὰ φουσκόνῃ καὶ νὰ γίνωνται οἱ ἄνθρωποι σπληνικοί. Ἐπιτέλους τὸ ζήτημα ἐλύθη, ὅταν ἔγινεν ἕνας ὡραῖος Στοιχειοτόγριφος: Σ π λ ὴ ν - π λ ὴ ν.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἔχουν καὶ πρόσθετα ὄργανα: οἱ μουσικοὶ οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὰ ὄργανα ποὺ παίζουν· οἱ πολιτικοὶ καὶ οἱ δημοσιογράφοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὰ λεγόμενα «ὄργανα τοῦ τόπου», καὶ οἱ ραδιουργοι, οἱ ὁποῖοι κάμνουν ἄλλους ἀνθρώπους ὄργανά των.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μητέρα: — Ἡ Τζιριτζάντζουλα δὲν θέλει γλυκό...

Ἡ Τζιριτζάντζουλα: — Μακόρι νὰ μὴν ἤθελα, μαμμά...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης

* * *

Φιλοφρονήματα.

— Περίεργον, φίλε μου, πόσον ὁμοιάζομεν!

— Ἔλα τώρα... μὴ λὲς ἀνοστιές...

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὀρφάνης τῆς Χίου

* * *

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης τηλεφωνεῖ εἰς τὸν *Διάβολον Ἑσπερινὸν* ὅτι ἐλησμόνησε τὴν ὀμπρέλλαν του εἰς τὸ σπίτι του. Καὶ ὁ *Διάβολος Ἑσπερινὸς* (τηλεφωνικῶς:) — Μὴν εἶν' αὐτή;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τζιριτζάντζουλας

ΑΔΕΛΕΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΔΗΛΑΣΕΩΣ»

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΤΟΥ 79ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἐλησμόνησα νὰ ὁρίσω τὴν ἄλλην φορὰν ἕως πότε εἶνε δεκτὰ διηγήματά διὰ τὸν 79ον Διαγωνισμόν. Σᾶς εἶπα, ὅτι οἱ ὅροι εἶνε ἴδιοι μὲ τὸν 78ον Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν διηγήματος, χωρὶς νὰ λάβω ὑπ' ὄψει μου ὅτι ἡ προθεσμία τούτου, (30 Ἀπριλίου) ἦτο ἀνεπαρκὴς διὰ τὸν 79ον, προκηρυχθέντα τρεῖς ἑβδομάδας ἀργότερα. Πρέπει λοιπὸν νὰ παρατείνω τὴν προθεσμίαν ἀναλόγως, καὶ ὁρίζω ὅτι: Διηγήματα διὰ τὸν 78ον Διαγωνισμὸν (Τὸ φάρευμα τοῦ Ἰηποποτάμου) εἶνε δεκτὰ μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου. Διηγήματα διὰ τὸν 79ον Διαγωνισμὸν (Ἡ Ψυχομάνα) **εἶνε δεκτὰ μέχρι τῆς 31 Μαΐου.**

Πολλοί μ' ἐρωτοῦν ἂν εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος καὶ εἰς τοὺς δύο Διαγωνισμοὺς Διηγήματος. Μὰ ἐννοεῖται! βεβαιότατα! Ἀπορῶ μάλιστα διὰ τὴν ἐρώτησιν, ἀφοῦ εἰς τὴν Προκήρυξιν τοῦ 78ου τὸ εἶπα τόσον καθαρά: «Κάθε συνδρομητὴς εἰμπορεῖ νὰ λάβῃ μέρος καὶ εἰς τοὺς δύο Διαγωνισμούς.» (Σελὶς 86, στήλη α'.)

Ἄλλοι πάλιν,— παραδείγματος χάριν ἡ *Ζίνα*,— μοῦ λέγουν ὅτι εἶνε ἀδικία ποὺ δὲν ὥρισα ἡλικίαν δι' ἕκαστον Διαγωνισμόν, ὥστε νὰ ἠμπορέσθοῦν οἱ μεγάλοι ἀπὸ τὸν Διαγωνισμὸν τῶν μικροτέρων. Ἀλλὰ τοῦτο θὰ μας ἔφερεν εἰς ἄλλο ἄτοπον, πολὺ ἀδικώτερον, διότι τότε θὰπεκλείεντο οἱ ἱκανοὶ νὰ γράψουν τὴν «Ψυχομάναν» ὅταν δὲν θὰ εἶχαν τὴν ἀπαιτουμένην ἡλικίαν διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον, καὶ ἀπεναντίας πολλοὶ μεγάλοι, ἀλλ' ὀλιγώτερον ἴσως ἱκανοί, θὰ ἐξηναγκάζοντο νὰ γράψουν διήγημα ἀνώτερον τῶν συνάμεών των. Ἐνῷ τώρα ἕκαστος εἶνε ἐλεύθερος νὰ καταταχθῇ ὅπου θέλῃ. Ὅσον διὰ τὸ ἄθικτον ποὺ ἐρωτᾶται ἡ *Ζίνα*, τὴν βεβαιῶ ὅτι ὁ κίνδυνος θὰ ὑφίστατο ὁ ἴδιος καὶ ἂν ὥριζα ἡλικίαν, διότι πολλοὶ μεγάλοι, — τὸ ἠξεύρω ἀπὸ ἄλλους Διαγωνισμούς, — γράφουν ἡλικίαν μικροτέραν, ὅταν αἰσθάνωνται ἀδυναμίαν νὰ διαγωνισθοῦν μὲ ὁμηλίκους των. Κ' ἐγώ, ἐννοεῖται, τοὺς κατατάσσω μὲ τὴν ἡλικίαν ποὺ γράφουν, διότι δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ ἐξελέγχω τὰ βαπτιστικά των!

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ἡ *Ζαππὶς* πρώτη-πρώτη ἐδήλωσεν ὅτι ἐπιχορηγεῖ τὴν πρόταση τῆς *Φιλοπάτριδος Ἰαδος* περὶ ἱδρύσεως εἰδικοῦ Ταμείου, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ γίνεται δεκτὴ πᾶσα, καὶ ἡ ἐλαχίστη προσφορά, καὶ ὅταν ἀποτελῆται ποσὸν ἴσον πρὸς μίαν συνδρομήν, νὰ ἐγγράφεται ἀμέσως ἓν τῶν πτωχῶν παιδίων, τὰ ὁποῖα μοῦ συσταίνουν οἱ φίλοι μου. Μοῦ ἔστειλε λοιπὸν μισὸ φράγκο διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ εὔχεται «νὰ τὴν μιμηθοῦν πολὺ γρήγορα καὶ ἄλλοι δεκαπέντε, διὰ νὰ ξεπεταχθῇ ἀμέσως μία συνδρομούλα».

Δευτέρα ἡ *Τζιριτζάντζουλα* μοῦ ἔστειλεν ἀπὸ τὸν κουμπαρᾶν της ὀραχμὰς 1,50 καὶ μου γράφει: «Ὅταν ἔχω, θὰ σου στείλω καὶ ἄλλα, διότι θέλω νὰ εἶνε πολλοὶ οἱ συνδρομηταί, νὰ ἐγγράφωνται καθημερινῶς. Αὐτὴ εἶνε ἡ φιλοδοξία μου.»

Τρίτος ὁ *Ζαχαρένιος Ἄνθρωπος* μοῦ ἔστειλε μίαν δραχμήν, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν καὶ αὐτὸς ὅτι θὰ μου στέλλῃ ἑκάστοτε τὸ περιεχόμενον τοῦ κουμπαρᾶ του.

Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τοὺς πρώτους αὐτοὺς γρήγορα θὰ μιμηθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ θὰ μου στέλλουν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὅ,τι εἰμποροῦν διὰ τὸ νέον Ταμεῖον.

«Ἔλαβα ἀπὸ τὰς Πάτρας μίαν ἐπιστολήν, τὴν ἀνοίγω... κυττάζω τὴν πρώτην σελίδα, λευκή· γυρίζω... ἡ δευτέρα λευκή, ἡ τρίτη λευκή... καὶ μόνον εἰς τὸ τέλος τῆς τετάρτης, ἀναγνώσκω: «Πάτραι, τῇ 1ῃ Ἀπριλίου 1903. Καὶ τοῦ χρόνου.» Νὰ μιὰ χαιρετισμένη Πρωταπριλιά. Τίνος νὰ εἶνε;... Καὶ τοῦ χρόνου!

Καὶ ἀπὸ τὴν *Νεάραν Ἔπαρχον* ἔλαβα μίαν Συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, καὶ ὑποθέτω ὅτι καὶ αὐτὴ θὰ εἶνε Πρωταπριλιά, διότι πρὸ πολλῶν μηνῶν ἔλεξεν ἡ προθεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων, καὶ ὁ ἐφετινὸς δὲν ἐπροκηρύχθη ἀκόμη. Τὸ ἀκοῦς καὶ σύ, *Μαλλιαρέ*, ποὺ μου στέλλεις τὰ «Κρυμμένα ὀνόματα ζῴων»;» Καλὰ εἶνε, ἀλλὰ κρύψε τὴν ὀρεξί σου γι' ἀργότερα.

«Ξεύρεις, Διαπλασίς μου, τί σπουδαῖα εἶνε τὰ γενέθλιά μου; τὰ ἑορτάζω κάθε 29 Φεβρουαρίου. Καὶ φέτος μεγάλωσα χωρίς... νὰ γιορτάσω!» Αὐτὰ μου γράφει εἰς τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν της ἡ *Ζίνα* [ΕΕ]; καὶ ὁ Ἀνανίας ἐχάρη πολύ, διότι ἔχει καὶ συνάδελφον. Ὡς γνωστόν, καὶ ὁ ψυχογυιός μου ἐγεννήθη στὰς 29 Φεβρουαρίου. Μᾶς ἔλεγε δὲ σοβαρώτατα: «Δὲν τὸ ἤξευρα ὅτι *ἔχομε τὴν ἴδια ἡλικία μὲ τὴ Ζίνα*!»

Πῶς νὰ σας περιγράψω τὴν σημειωτὴν ἐπιστολὴν τῆς *Ζαππίδος* [ΟΕ]; Ἐξυπνοτάτη, φαεδροτάτη, ποικιλωτάτη καὶ... εἰκονογραφημένη! Δὲν ἠξεύρω τί νὰ διαλέξω ἀπὸ αὐτήν. Ἀ, νά, αὐτὸ εἶνε τὸ περιεργότερον: «Διὰ πρώτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς του ὁ μπαμπᾶς εἶδε νόμισμα ἀργυροῦν, μεγέθους φράγκου, μὴ φέρον τί-ποτε καὶ εἰς τὰς δύο ἐπιφανείας, ἐκτὸς τοῦ 1/2 ὅπως σοῦ το γράφω. Ἀρά γε τί νόμισμα καὶ τίνος κράτους εἶνε; Τὸ ξεύρεις σύ; Μή τυχὸν τάχα διὰ πρωταπριλιάτικον εἶνε ἀληθέστατον.»

Ἀλήθεια, μήπως ξεύρει κανεὶς νὰ μας πληροφορήσῃ; — Ὅσον διὰ τὸ essnie-plume, ἡ *Ζαππὶς* προτείνει τὴν λέξιν «γραφιδόμακτρον» (κατὰ τὸ χειρόμακτρον, τὸ ὁποῖον γαλλιστὶ λέγεται essui-main.) Εἶνε ἡ καλλιτέρα λέξις διὰ τὴν καθαρεύουσαν· ἀλλὰ διὰ τὴν ἁπλῆν γλῶσσαν μοῦ εἶπαν ὅτι ὑπάρχει πρὸ πολλοῦ ἡ λέξις *πεννόσκοπα ἢ πεννόσκουπον*.

Ἔχω ἐμπρός μου δύο ἑξόχους ἐπιστολὰς τοῦ *Πρίγκιππος* τῶν *Ἀθηνῶν* [ΣΕ], τὸ ὁποῖος ὅμως δὲν εἶνε τὸ πρῶην *Ἐρυθρὸν Νέφος* ὡς ὑποθέτει ἡ *Ζαππίς*.) Μοῦ προτείνει νὰ κάμω Διαγωνισμὸν καὶ διὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα,— τὸ ἔχω ὑπ' ὄψει μου, — κ' ἕνα σωρὸ ἄλλα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχω τόπον νὰναφέρω. Ἡ δευτέρα του ἐπιστολὴ εἶνε γραμμένη μὲ ἀσπρουλίφερικο μελάνι, διὰ τὸ ὁποῖον μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς: «Ἰδοὺ καὶ ἓν Ἀνάνειον ποτάμα τοῦ ὑπηρέτου μου. Τοῦ ἔπεσε σήμερα μέσα εἰς τὸ καλαμάρι τοῦ γραφείου μου ἕνα ἀναμμένο σπίρτο, καὶ διὰ νὰ μὴ πιάσῃ φωτιὰ τὸ μελάνι, ἔρριξε... νερό!! Ἀποτέλεσμα δὲ τοῦ... ἀλογοπαιγνίου του, εἶνε ἡ παρουσα νερωμένη ἐπιστολή μου.»

Καὶ αἱ ἰδικαί σου δύο ἐπιστολαί, *Ἀετὲ τῆς Ἐρήμου* [ΕΕΕ], μοῦ ἤρεσαν πολύ, καὶ τας ἔδωκα εἰς τὸν Ἀνανίαν, ἀφοῦ αὐτὸν εἶχαν ὡς θέμα. Τὸ «Εἰς τὴν Θέλασσαν» ἐξηντλήθη δυὸ τρία ἀντίτυπα μοῦ μένουν, τὰ ὁποῖα μοῦ χρειάζονται, καὶ δι' αὐτὸ δὲν τὸ βλέπεις εἰς τὸν Τιμοκατάλογον. Ἀφοῦ εἶσαι ὅμως τόσον καλὸ παιδί, σοῦ στέλλω ἓν ἀντίτυπον ἀντὶ δρ. 1,75.

Ἀπὸ τὸ Λίβερπουλ ἡ νέα κάρτα τοῦ *Ἀγγέλου Λιγερινοῦ*. Καὶ τὸ ταξεῖδι του θὰ διαρκέσῃ πολύ, διότι θὰ ὑπάγῃ ἴσως ἕως τὸ Σικάγον. Τί ὡραῖα πράγματα θὰ ἔχῃ νὰ μας διηγηθῇ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του!

Καὶ αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν τῆς *Κελαιδίστρας* [ΕΕ], τὴν ὁποίαν συνοδεύει κ' ἓν ἐξυπνότατον Π. Πνεῦμα: «Εἰς τὸν κ. Φαίδωνα σὲ παρακαλῶ νὰ πῆς ὅτι αἱ ἐπιστολαί του ἐνθουσιάζουν ὅλον μου τὸ σπιτικόν. Ὅταν ἔγραφε περὶ τῆς Ἄδος Παρουσῶν, θυμήθηκα τὸ ἑξῆς. Μία κυρία ἑλληνίζουσα, ἤκουσεν ὅτι ἔπιασε κάπου φωτιὰ καὶ ἠρώτησεν ἕνα ὡραῖο: — *Ἰχθυοπῶλα, ποῦ κεῖται ἡ πυρκαϊά*; — Καὶ ἡ *Δεσποινὶς Ἀδὰν-Ντεριὲρ* δὲν πάει πίσω. Εἶμαι ἀμείλικτος ἐχθρὰ τῆς ξενομανίας, καὶ ἴσα-ἴσα σ' ἐμένα τυχαίνουν κάτι τέτοια.» Καὶ μου διηγεῖται ἓν περιστατικόν, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἐκτὸς καὶ δὲν περισσεύει τόπος.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Φρούριον* τοῦ *Ἴφ* (Μ. Ν. αὐτὸ μόνον ἦτο ἐλεύθερον·) καὶ *Κολοσσὸν τῆς Ρόδου* (Μ. Μ. αὐτὸ ἐξέλεξα· σοῦ ἔστειλα ἓκ νέου τὰ φύλλα ποὺ ἐχάθησαν.)

Ἀλλαγὴ ψευδωνύμου: *Ξενιτευμένη Τραπεζουντία* (ἰδοὺ αὐτὸ ποὺ προτιμᾷς.)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι: ἡ *Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου* δίκεται τὴν ὑπὸ τῆς *Διονυσάδος Πηγῆς* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν της· εὐχαριστεῖ δὲ τὸν *Ἄγγελον Λιγερινὸν* διὰ τὸ ὡραῖον δελτάριόν του· — τὸ *Κόκκινο Καπελάκι* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι ἦτο ἡ *Λευκωθέα Στεφάνωφ*, πρώην *Κλωσσίδου*· — ἡ *Τζιριτζάντζουλα* ἐρωτᾷ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* διατί θέλει «ἀλλόξη ψευδώνυμον», μήπως αἱ δάφναι τὸν ἐθάρυναν ἢ μήπως θέλει νὰ ἔξῃς τοῦ τίτλου τοῦ Ἀγγέλου; — ἡ *Ζίνα* ἀσπάζεται τὴν *Ἀλλοπρόσαλλον* καὶ τὴν ἐρωτᾷ πῶς πηγαίνει ἡ στιχομανία· — ὁ *Πρίγκιψ τῶν Ἀθηνῶν* χαιρετᾷ τὸ *Γαλανὸν Κῦμα*, τὸ ὁποῖον ἐρωτᾷ ἂν ἔχῃ καὶ γαλανὰ μάτια· — ὁ *Ἀετὸς τῆς Ἐρήμου* ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ *Σερ-Λὰ-Φαλουζὶ δι'* ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — τὸ πρῶην *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* προκαλεῖ τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας* νὰναναλύῃ τὸ νέον του ψευδώνυμον, καὶ τῆς ὑπόσχεται κάτι· — ὁ *Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος* χαιρετᾷ τὸ *Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτὸς* καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομά του δι' ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν· — ἡ *Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* καὶ *Κωπηλάτιδα Κύθνου*· — ἡ *Ἰδανικὴ Γλυκύτης* ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ *Θεοπροβλήτου Μωριὴλ δι'* ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — ἡ *Νῆσος τῶν Φαιάκων* ἀντισπάζεται τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν*· — ὁ *Μικρὸς Καλλιτέχνης* συγχαίρει τὸν *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου* διὰ τὰς ἐξόχως ὡραίας ἀπαντήσεις του καὶ τὸν εὐχαριστεῖ διὰ τὴν καλήν του διάθεσιν νὰ γίνουν φίλοι· — ἡ *Κυρία μὲ τὰς Καμελίας* ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς *Ζαππίδος δι'* ἀντιλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — ὁ *Σὶδ* χαιρετᾷ τὴν *Θερινὴν Βροχὴν* καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ *Αἰγιαλοῦ Μεθάνων*· — ὁ *Κόκκινος Κρίνος* ἀσπάζεται τὸν *Ἀστρόμητον Ἐξερευνητὴν* καὶ τὸν *Διαβολογιατρόν*, τοὺς ὁποίους γνωρίζει, καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς *Νεράϊδας τῶν Σπετσῶν*· — ἡ *Ναυτοκοῦλα τῆς Ἄνδρου* χαιρετᾷ τὸ *Πορτοκάλι τῆς Σπάρτης* καὶ τὸ παρακαλεῖ νὰ εἰπῇ χαιρετίσματα εἰς τὴν θείαν του· — ἡ *Ὀνειροπόλος Ψυχὴ* ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς *Ἀκτῆς τῶν Σπετσῶν* καὶ τὴν πληροφορεῖ ὅτι εἰς τὸ Ναύπλιον πλήττει, διότι ἀσθένησε καὶ διότι ποθεῖ τὰς Ἀθήνας· — ὁ *Ξαρθὸς Βοσκὸς* ἀσπάζεται τὸν *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* καὶ *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον*· — ὁ *Βοσκὸς τῆς Ροδόπης* πληροφορεῖ τὴν *Κωπηλάτιδα Κύθνου* ὅτι ἔχει νὰ τὴν στείλῃ ἓν αὐγὸν ὀρνίθος τῆς Ἰαπωνίας· — ὁ *Χιονοσκεπὴς Ταύγετος* θὰ φανερώσῃ τοὐνομά του εἰς τὸν *Δωρητὴν Ὀνείρων* δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν, καὶ ἂς τοῦ τὸ γράψῃ πρῶτος· — τὸ *Ἰδεῶδες Κοκκάλακι* ἐρωτᾷ τὸ *Σερπαντὲν* πῶς ἐπέρασεν εἰς τὰς Ἀθήνας ὅταν ἔλειπεν ἡ μαμά του· — ἡ *Δροσούλα τοῦ Τυμφρηστοῦ* χαιρετᾷ τὸ *Λευκὸν Κρῖνον*· — ὀλίγαι παρελείφθησαν ἐλλείψεις χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ἡ *Φιλόπατρις Ἰὰς* μὲ τὴν *Κελαιδίστραν*, *Κεντρὶ* καὶ *Χωλὸν Διάβολον*· — ὁ *Ἄγγελος τῆς Χαρᾶς* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Ἀθῶαν Καρδίαν*, *Κεντρὶ*, *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα* καὶ *Κορινθιακὸν Κῦμα*· — ἡ *Ἀκτὴ τῶν Σπετσῶν* μὲ τὸ *Σερπαντὲν*, *Φλοῖσβον τῶν Σπετσῶν* καὶ *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν*· — ὁ *Νιαγάρας* μὲ τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*. *Τρελόπαιδο τῶν Ἀθηνῶν*, *Ὀφέλτιον Τροβαδίτην*, *Λευκὸν Κρῖνον* καὶ *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν*· — τὸ *Σβυσμένο Ἀστέρι* μὲ τὸ *Λευκὸν Κρῖνον*, *Ἀθῶαν Καρδίαν*, *Κεντρὶ* καὶ *Κωπηλάτιδα Κύθνου*· — ἡ *Ἑσπερία Αὔρα* μὲ τὸν *Λέοντα τῆς Φλωρεντίας*, *Ὡραίαν Ἰαλκίδα*, *Κοραλλίαν Μασσαί*, *Σερπαντὲν* καὶ *Διάβολον Ἑσπερινόν*· — ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* μὲ τὸν *Διαβολογιατρόν*, *Κλέαρχον*, *Νύμφην τοῦ Σηκουάνα*, *Βλαγκοπούλαν* καὶ *Λαμπὸν Πιανίσσαν*· — ἡ *Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ* μὲ τὸν *Γιαμπουτσίκον*, *Χωλὸν Διάβολον*, *Ἀλκυονίδα*, *Ἐρυθρὸν Νέφος* καὶ *Κατσαρομάλλαν*· — τὸ *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* μὲ τὴν *Δόξαν τῆς Ἑλλάδος*, *Ἀγριοκάτσικο*, *Μεσογειακὸν Κόλπον*, *Μαλλιαρὸν* καὶ *Ἀησιοκρημένην*· — ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* μὲ τὸν *Ρακοσυλλέκτην τῶν Πάρισίων*, *Βίγλαν*, *Πολικὸν Ἀστέρα*, *Χιονισμένον Μάϊον* καὶ *Στέφανον Δάφνης*· — ἡ *Τοιγγαρέλλα* μὲ τὴν *Πνοὴν τῶν Ἀγγέλων*, *Προσφιλῆ Ἀτάμνησιν*, *Ἀησιοκρημένην*, *Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν* καὶ *Αἰθέρα*· — ὁ *Θαλασσινὸς Ζωγράφος* μὲ τὴν *Ζαππίδα*·—

ὁ *Ὀβελίσκος τῆς Κλεοπάτρας* μὲ τὴν *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα*, *Ὀφέλτιον Τροαδίτην*, *Ἀγρὸν Περιστεράκι* καὶ *Λάτρειαν τοῦ Ὀραίου* — τὸ *Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι* μὲ τὴν *Ἀρσακειάδα Ἀαρίσσης* καὶ *Θεσσαλικὸν Ἄνθος* — ἡ *Ποιμενὶς τοῦ Παναχαϊκοῦ* μὲ τὸν *Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν*, *Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας*, *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* καὶ *Πνοὴν τῶν Ἀγγέλων* — ἡ *Εὐαίσθητος Ψυχὴ* μὲ τὴν *Ζαππίδα*, *Δημοκρατημένην*, *Κόκκινον Κρῆνον*, *Χαρούμενην Καρδούλαν* καὶ *Λουλουδὶ τῆς Καρδιᾶς* — ἡ *Τζιριντζάρτζουλα* μὲ τὴν *Θερμὴν Βροχὴν*, *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν*, *Διαβολογιατρὸν*, *Σερπαντσὰν* καὶ *Ἀνῆφαν Γκατέ* — ὁ *Ἀετὸς τῆς Ἐρήμου* μὲ τὴν *Ψάραν-Λούλαν*, *Ἀήττητον Ἑλληνα*, *Ἄλσος τῆς Κηφισιᾶς* καὶ *Δόξαν τῆς Ἑλλάδος* — ὁ *Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος* μὲ τὸ *Ἰσυλλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Δόξαν τῆς Κερκύρας*, *Ζαππίδα* καὶ *Δημοκρατημένην* — ὁ *Κεκρυμμένος Θησαυρὸς* μὲ τὸν *Πούλιο Δράκον*, *Μεσημβρινὴν Ἀκτὴν* καὶ *Δόξαν τῆς Κερκύρας* — ὁ *Παρήγορος Ἄγγελος* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Στρυμῶνος*, *Ἄνθος Μαΐου*, *Σιωπηλὴν Νύκτα*, *Ἐσμεράλδαν* καὶ *Ἐρημίτιδα* — ἡ *Συριανὴ Ξανθούλα* μὲ τὴν *Δοκισσὰν τῶν Σαλώνων*, *Ἀθῶαν Καρδίαν*, *Δροσούλαν τοῦ Τριφρηστοῦ*, *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* καὶ *Ἀγριοβιολέττεν*.

Τῶν καθυστερούντων πιτρόλια δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα *διὰ τοῦ Γραφείου μας* τὰ ὀφειλόμενα.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος* (μὴ ζητῆς τόσας πληροφορίας μαζί· ἀπὸ μίαν ἢ τὸ πολὺ δύο κάθε φορά·) *Βροντὴν τοῦ Διός*, *Λίγιαλὸν Μεθάνων* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά!) *Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων* (ἀντὶ τοῦ ψευδωνύμου σου ἔγραψες μόνον *Ἀφρ*... κ' ἔπρεπε νὰ ρίξω τὸ λεξικόν μου διὰ νὰ σ' εὕρω· νὰ μὴν εἶναι βιαστική!) *Κεκρυμμένον Θησαυρὸν* (ναί!) *Ἴον* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· φίλησέ μου τὴν *Ἀγράμπελην*!) *Σπίθαν-Τίναν* ([Ε] τὰ ἔλαβα ἤδη· τὸ εὔσημον δ' ἐκεῖνα τὰ χαριτωμένα κόκκινα αὐγὸ λάλια, ποῦ εἶχες ζωγραφιστεμένα!) *Μεγαλοπρεπῆ Φύσιν* (τὸ εἶπα τοῦ *Ἀνανία*, καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολύ!) *Πίν Λὸ* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ ἄθη· καὶ ὁ *Ἀνανίας* διὰ τὴν συμβουλήν!) *Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ* (εἶδες λοιπόν; ὑπομονὴ κ' ἐπιμονή!) *Παρήγορον Ἄγγελον* (βραδεῖον ἔστειλα· εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὸ ἐνθουσιασμόν σου!) *Χρυσάνθην Λ. Λαΐου* (τὸ ταχυδρομεῖον σας πταίει, δεύτερ καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὴν πόλιν σας· παραπονοῦνται πολὺ ἐλυπήθην διὰ τὸ δυστύχημα ποὺ μοῦ ἀναγγέλλεις!) *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα* (καλὰ ἔκαμες· ἡ μαμὰ νὰ σε τιμωρήσῃ, διότι ἡ νευρικὴ αὐτὴ ἀνυπομονησία κατάντᾷ μέγα ἐλάττωμα· ἀφοῦ τὸ ἀναγνωρίζῃς ὅμως, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ διορθωθῇς· συχνὰ αἱ ἐπιστολαί σου, ἀλλὰ διόλου σπάνιαι, ὥστε μ' εὐχαριστοῦν!) *Βράχον τοῦ Φαλήρου* (ποῦ μόλις λάβῃ τὸ φυλλάδιον, πρῶτα-πρῶτα κυττάζει νὰ ἰδῇ τί ἀλογοπαίγνιαν ἔχει ὁ *Ἀνανίας*!) *Μικρὸν Φιλόπατριν* (ἔχει καλῶς!) *Συριανὴν Ξανθούλαν* (γαίρω διὰ τὴν ἀπόφασίν σου!) *Ἀθῶαν Καρδίαν* (πολὺ σωστά· ἀλλὰ τὸ ζήτημα ἐξηκριβώθη!) *Ἀλέξανδρον Πακέτην* (ἔστειλα!) *Λουλουδὶ τῆς Καρδιᾶς* ([ΕΕ] διὰ τὴν τρυφερὰν ἐπιστολὴν περὶ καρδερινούλας!) *Χειμωνιάτικον Ἥλιον* (ἐλπίζω ὅτι θὰ τὸ καταρθώσῃς!) *Ζιζάνιον τῆς Νεολαίας* (σοῦ ἔστειλα τὰ ζητηθέντα· μὴ παράπονα!) *Ὀφέλτιον Τροαδίτην* (περίμενε τὰ ποστελέσματα· αὐτὰ θὰ σε διδάξουν τί πρέπει νὰ φρονῇς περὶ τοῦ διηγήματός σου!) *Ὑπερήφανον Ἵππέα* (τί χαρά! νὰ σοῦ ζήσῃ τὸ ἀνεψάκι· βραβεῖον ἔστειλα· ἀλληλογραφία δὲν ἐπιτρέπεται μεταξὺ ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν!) *Σιλὸ* (δὲν ὀφείλεις κανὲν τετράδιον!) *Χωλὸν Διάβολον* ([ΕΕ] ναί· πφόντι· ἀξίζει ἡ σημερινὴ ἐπιστολή σου· μόνον ποῦ ἦτο ἀρκετὰ δυσανάγνωστος!) *Αὐτόκομον* (ἔστειλα!) *Ἐλληνόπαιδα* ([ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς 25ῆς Μαρτίου!) *Κόκκινον Κρῆνον* (μόνον θυμοῦμαι ὅτι εἶμαι μαζί σου· διὰ αὐτὸ νὰ εἶσαι βέβαιος· τί συνέβη τώρα δὲν εἰξεύρω· ἴσως νὰ μὴ ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου, ἴσως νὰ ἐβράδυνεν ἡ ἀπάντησις καὶ νὰ ἔχασες τὴν ὑπομονή· οὐ θὰ ξεύρῃς τώρα καλλίτερα!) *Παμφύλιον Κόλπον* (τὸ εἶπα τοῦ *Ἀνανία* καὶ θὰ ἰδῇ...) *Ἐλεῖδα τοῦ Πέντου* (ἔχει καλῶς!) *Μελαχροινὴν Ναυτοπούλαν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφήν!) *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* ([ΕΕΕ] πάρα πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ περιγραφή σου!) *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* (πολὺ ἐλυπήθην διὰ τὴν ἀσθένειάν σου καὶ ἀνυπομονῶ νὰ μοῦ γράψῃς ὅτι ἔγινες ἐντελῶς καλά· περιμένω τὴν φωτογραφίαν!) *Παιδικὴν Χαρὰν* (τὸ ἐκαθάνω!) *Πέτραν Σκανδάλου*, *Ξανθὸν Βοσκὸν* (κ' ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ τὴν φλυαρίαν· καὶ μόνον ὅταν εἶναι ἀνάγκη ἀπαντῶ ἐν ἐκτάσει περὶ τῶν ψυχῶν καὶ πνευμάτων ποὺ μ' ἐρωτᾶς, πιστεύω ὅ,τι πιστεύει ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας· τίποτε περισσότερον!) *Ἐνδοξον Μεσολόγγιον* (τὸ ὁποῖον ἔσπειρε καρφίτσες καὶ τοῦ ἐφύτρωσαν διακόσια κάγγελα, ὕψους 1 μέτρου, καὶ ἐλπίζει νὰ σου μεγαλώσουν ἀκόμη!) *Φερδινάνδον Πῶ* (ἔστειλα· ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ!) *Ε. Α. Μ.* (τὸ μόνον ποῦ εἰμπορῶ νὰ κάμω, εἶνε νὰ σου δημοσιεύσω μίαν Μικρὰν Ἀγγελίαν περὶ αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν γράψε καὶ ὑπολόγισε πρὸς 5 λεπτὰ τὴν λέξιν!) *Κοινοκτεπῆ Ταύγετον*, *Ἰδεῶδες Κουκλάκι*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* (μοῦ ξανάστειλες πληροφορίαν, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσα καὶ καλὰ ποὺ τὸ θυμήθηκα, εἰδεμή...) *Τύλλον Ὀστίλλιον* (ἔξιπνον τὸ ἐπεισόδιόν σου· διηγεῖσαι ἐγέλασα ἀρκετά!) *Σπεῦδε Βραδέως* (δὲν πειράζει!) *Κερκυραίαν Ἀρσακειάδα* (θὰ εἴπω εἰς τὸ *Ἀγριοκάτσικο* ὅτι τὰ ἀσπάζεσαι καὶ ὁ στέλλεις ἀλίγα πίτερα, διὰ τὴν ἱκανότητα ποῦ εἶχε νὰ ἐννοήσῃ ἀμέσως τὸν ψευδώνυμόν σου!) *Κλέαρχον* (κ' ἐγὼ ἔλεγα ὅτι μ' ἐξέχασες· ποῦ νὰ φαντασθῶ ὅτι εἶσαι ἄρρωστα... ἀπὸ τὰς συνταγὰς τοῦ *Ἀνανία*! περαστικά σου!) *Λ. Χαρίτων* (δὲν ναυλίζεις ὅτι αὐτὴ ἡ πληροφορία, ἄπως τὴν ἔχεις, εἶνε κάπως πρασβιητική; καλλίτερα νὰ μὴν τὴν δημοσιεύσω!) *Κῦμα τοῦ Ἰονίου*, *Νῆσον τῶν Φαιάκων*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 *Ἀπριλίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Μαΐου.

Ὁ κάτοχος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὀφείλοντος νὰ γράψῃ τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνιζομένων, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

193. Λεξίγριφος.

Μικρὰν πόλιν τῆς Γραφῆς
Μ' ἕνα τρόπον ἐνώνω
Καὶ ἀμέσως ἐν πεηνὸν
Καλλικέλαδον σκαρώνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πεηνηνίου Βιολοσένου.

194. Συλλαβόγριφος.

Τρεῖς φθόγγοι συνηντήθη
ἐν τῷ μέσῳ δύο γραμμάτων
Καὶ μ' αὐτὸ ἐφανερώθη
ἓν ἐκ τῶν ἐλατωμάτων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πεηφιμένου.

195. Στοιχειόγριφος.

Ὡς ἔχω ἂν μάφισης,
Τῆς Ἀρκτικῆς μεγὰ χώρα
Ἂν μαποκεραλίσῃς,
Τὴν γῆν ὀργόνω τώρα.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Β. Οἰκονομοπούλου.

196. Δημῶδες Αἴνιγμα.

Πάνω πάνω π'σπιτι
Κάτω κάτω πίσπιτι
Ὦ χαρὰ στὸ πιφπιτί
Πῶχ' κοιλιοῦδα φουσκωτή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δο-φε-μί.

197. Συλλαβικὸς Ρόμβος.

Στὸ Σιὰμ τὸ πρῶτο τάλλο τῆς Εὐρώπης πόλις ρία.
Τρίτον ἥρως ποῦ σ' ἀρχαία ἐκστρατεία ἔφη μίσθη.
Στρατηγὸς τὸ τέτρτόν μου τέλος μὲ ἄνω νυμία,
Καὶ ὁ ρόμβος κατηρτίσθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐναὲν Γκατέ.

198. Πυραμίς.

\+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀρχαῖον
★ + ★ = Ἀντωνυμία, στρατηγόν.
★ ★ + ★ ★ = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
★ ★ ★ + ★ ★ ★ = Εἶδος σατύρας
★ ★ ★ ★ + ★ ★ ★ ★ = Χώρα τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ἐπὸ τῆς Κλειδὸς τοῦ Γιόντου.

199—201. Μαγικὸν Ζῷον.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ζῴου κερασφόρου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἔχω · πίστις · νωδός.

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Τ. Μπόσαρη.

202. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Λάβε φυτοῦ τὴν κορυφήν, τὴν μέσην ὀρυκτοῦ
Στεγανοπόδου τὴν οὐρίν, καθὼς καὶ ἐρετοῦ,
Συνάρμοσον ἁπλούστατα χωρὶς συνδετικόν
Θάπωτε ἔσχε παρευθὺς ποτὸν τονωτικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Χαρᾶς.

203. Φωνηεντόλιπον.

σν - ψρ - πυς - τ - κλ - γγτ

Ἐστάλ. ὑπὸ Διονυσίου Π. Ἀ[illegible]ου

204. Γρῖφος.

ἀς ἀς ο ο
ο με 11
ἀς ἀς ο ο
ἀς ο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πειναμένου Καρχαρία

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 6.

66. Πάδος (πᾶ. δδ.) — 67. Βόλγα; - Ὄλγα. — 68 *Ἀσκληπιός* (Συπία, Κισσός, Λάτος, Ἐλίκος, Πολλάκις, Ἱππίας, Οἴνησις.) — 69. Βοῦς - Ὄδος.

70. ΚΑΛΑΜΑΙ
Α Δ Ο Ω
ΛΑΚΩΝΙΑ
Α Ω Α Ν
ΜΟΝΑΧΟΝ
Α Ι Ο Ν
ΙΩΑΝΝΗΣ

71. Ὁ πλοῦτος θνητός, ἡ δόξα ἀθάνατος. — 72. Ὁ Μέλης, ἡ μέλισσα, τὸ μέλι. — 73—77. Σαχάρα, χάλαζα, ἄνασσα, θάλασσα, Καναδᾶς — 78. ΘΗΒΑΙ, ΕΛΛΑΙΑ, ΙΤΟΣ (ΘΕΤις, ΗΛΙος, ΒΑΤεκνών, ΑΙΟλος, ΙΑΣων.) — 79. Χάρις χάριν τίκτει καὶ ἔρις ἔριν. — 80. Φίλει ὡς μισήσων καὶ μίσει ὡς φιλήσων.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις κοστίζει 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγωτέρας τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Φιλίων Δ. Εὐαγγελίδης ἀναγγέλλει τοῖς φίλοις του ὅτι ἀπεβίωσεν ἐν Ῥαιδεστῷ τὴν 25 Φεβρουαρίου 1903 ὁ πατήρ του Δημήτριος Παναγιώτου. (Τ—11)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1903.